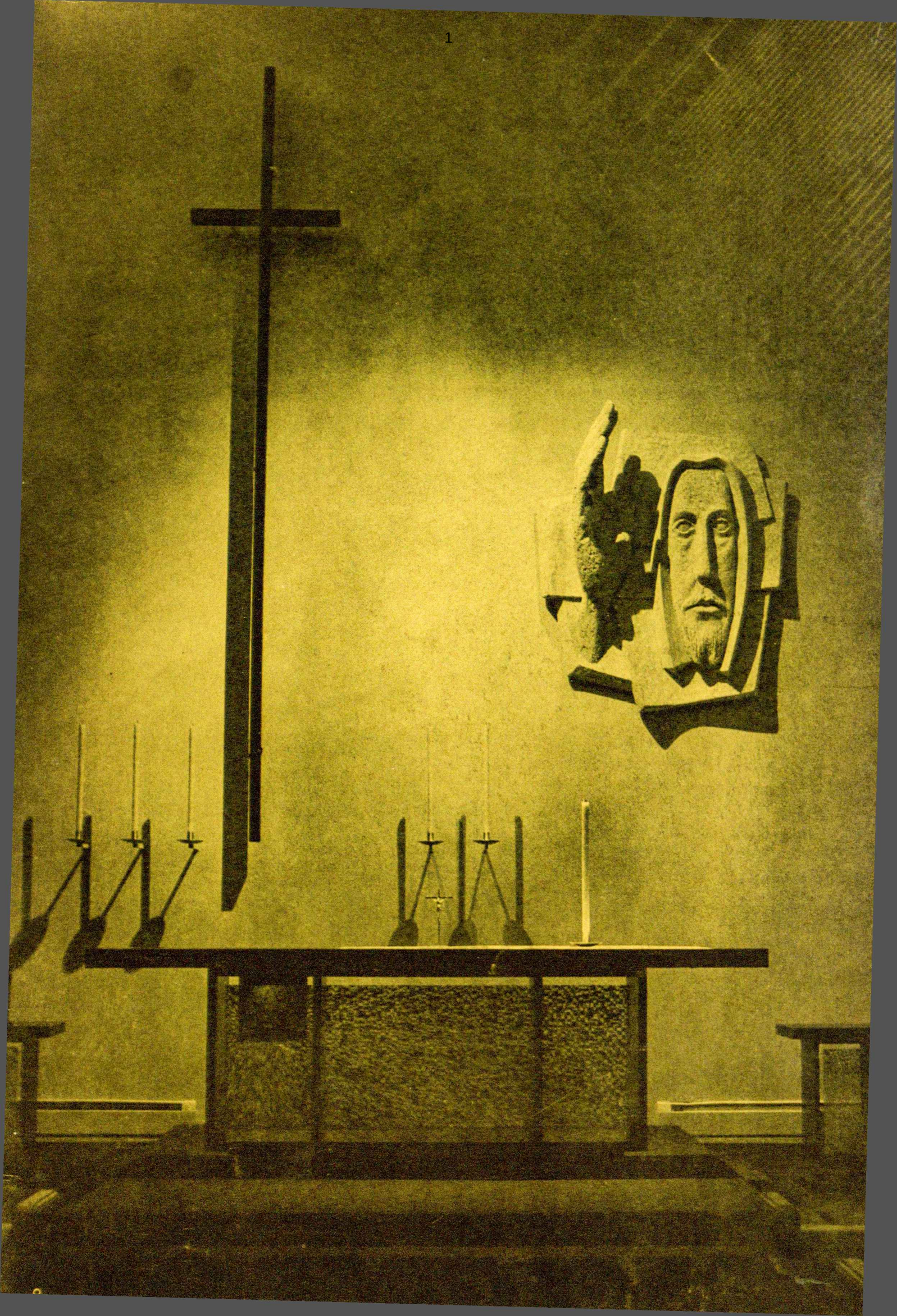

1911 — Ateitis — 1964

LIETUVIŲ KATALIKIŠKOJO JAUNIMO ŽURNALAS LITHUANIAN R-CATHOLIC YOUTH MAGAZINE

1964

GRUODIS — DECEMBER

Nr. 10

TURINYS

"Ateities" komentarai	233	Dalia Bakaitytė — Jaunuoliai nusikaltėliai .	247
Šio numerio bendradarbiai	235	Eleonora Kivėnaitė — Mano pasaulis (eil.) .	248
Vytautas Vygantas — Pasaulietis Bažnyčioje	235	Irena Rušėnaitė — Nuotraukų paroda . . .	249
Kęstutis Trimakas, SJ — Laisvė	241	Eleonora Kivėnaitė — Sutema (eil.) . . .	249
Algis Gladkauskas — Fragmentas nužudymo metinėms	241	Elena Bradūnaitė — Donelaičio metus baigiant	250
Aušrelė Skirmuntaitė — „...bet antra vertus,...“	242	Vox Populi	250
Jonas Račkauskas, Jonas Boguta, Kęstutis Keblys — Trys sąjungos (simpoziumas SAS vasaros stovykloje)	243	Elena Bradūnaitė — Gyvenimas (eil.) . .	251
Elena Bradūnaitė — Amžinybės nuotrupos (eil.)	247	Nuo rytų iki vakarų	252
		Nerami dvasia	256
		alio, studentai!	trečias virš. psl.

Viršelėlis — naujoji tėvų jėzuitų vienuolyno
koplyčia Chicagoje; A. Kezio, SJ nuotrauka

ATEITIS YRA MOKSLEIVIŲ ATEITININKŲ SĄJUNGOS LEIDINYS

Vyr. red.: Skirmuntas Radvila
Red. nariai: Aušrelė Skirmuntaitė, Rimvydas Šliažas, Elena Bradūnaitė, Milda Pakalniškytė, Antanas Rauchas, Mirga Pakalniškytė, Leonas Valaitis

Redakcijos adresas
"ATEITIS"
4239 S. Fairfield Ave.
Chicago, Ill. 60632

LITHUANIAN CATHOLIC YOUTH MAGAZINE

Published monthly, except. July and August by the Lithuanian Catholic Youth Association.

"A T E I T I S"
5725 So. Artesian Ave.
Chicago, Illinois 60629

Prenumerata metams \$5.00
pagal JAV dol. kursą
Garbės prenumerata metams \$10.00
Subscription \$5.00 per year

Administracija:
5725 So. Artesian Ave.
Chicago, Illinois 60629

Second class postage paid at the
Chicago Post Office

ATEITIS

...Buvo tikroji šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų, ateinantį į šį pasaulį. Jis buvo pasaulyje; pasaulis per jį padarytas, bet pasaulis jo nepažino. Jis atėjo pas save, bet savieji jo nepriėmė. Kas gi jį priėmė, tiems jis davė galios būti Dievo vaikais...

Šv. Jono Evangelija

“Ateitis” sveikina savo skaitytojus Kristaus gimimo šventėje.

KO NORIM IŠ “ATEITIES”?

Yra įprasta, kad žurnalo redakcijai pasikeitus naujieji redaktoriai pasisako, ko jie siekia per žurnalą, kokius planus turi žurnalui, ko laukia iš skaitytojų. Mes to nepadarėm, nes pradėdami darbą neturėjome laiko — skubant dirbti nebuvo prasmės nei apie darbą kalbėti. Dabar, kai mūsų darbas jau įsibėgėjo, galime atsisukti skaitytojams papasakoti, kuo mūsų pasireiškimai buvo motyvuoti. Žvilgsnis į “Ateitį” yra reikalingas ne tik redakcijai, bet ir visiems skaitytojams — mūsų pažūra juk ir apsprendžia reikalavimus, kuriuos žurnalui statome — jei mes blogai “Ateities” tikslą suprasime, galime iš jos reikalauti to, ko ji negali ar net neturi duoti.

“Ateities” ryšiai su ateitininkų sąjūdžiu, kurį ji prieš virš penkiasdešimt metų pagimdė, visą laiką turėjo ypatingą atspalvį. “Ateitis” niekuomet nebuvo tik organizacijos nutarimų biuletenis — priešingai, “Ateityje” buvo keliama klausimai, kuriais ji norėjo matyti ateitininkus besirūpinančius. “Ateitis” sąjūdžio narius ne sekė, bet juos vedė minties pasaulin. Žurnalas niekad nebuvo tik organizacijos gyvenimo nuotrauka, nors jis visuomet stengėsi duoti pilną ateitininkų gyvenimo vaizdą.

Naujoji redakcija nori, kad žurnalas ir toliau šia linkme eitų. “Ateitis” neužsiims kontraversija dėl kont-

raversijos, lygiai taip kaip ji vengs ramybės vien tik dėl ramybės. “Ateitis” nori būti atvira minčiai. Į svetimą mintį ji žvelgia kaip progą pasikalbėti, kad dialogu abu pokalbio dalyviai prie tiesos artėtų. Į naują mintį ji nežiūrės kaip į pavojų mūsų įsitikinimams. Naujos minties ji nebandys užgniaužti ar nutroškinti, bet išklausys ją su dėmesiu ir stengsis supaprastinti, ką ji nori pasakyti. “Ateitis” kovos už tiesą, bet tik tiesos ginklais.

Šiuo laiku “Ateitis” jaučia, kad jai ypač skirta nešti Bažnyčios atsinaujinimo sąjūdžio mintis į lietuvių tarpą. Tai iš dalies reikš ir nerimo nešimą, nes yra du būdai būti kataliku: tvirtu, nepajudinamu, mūriniam name gyvenančiu, ir piligrimu, elgeta, kuris vėjuje klauso Dievo balso. Mes turime rinktis, ir renkamės beturčių dvasioje kelią. Todėl “Ateitis” kalbėdama apie Bažnyčią stengsis vengti triumfalizmo. Ji nesistengs skaitytoją nuraminti ar paguosti. Kaip ir visai Bažnyčiai, kaip ir mums visiems, atsinaujinimas bus sunkus — jei jos balsas kartais nebus mums mielas ar visai aiškiai suprantamas, nesistenkime jo nutildyti: “Ateitis” nori ir mums ką pasakyti. Šiais metais, kai visa Bažnyčia bando su didele įtampa save atsinaujinti, būtų gaila, kad mes ramybės vardan stengtumės užsidaryti nuo pasaulio ir bandytume gyventi už mūro sienų.

“Ateitis” bandys griauti sienas ir neduos ramybės jų statytojams. “Ateičiai” įdomu, kas dedasi visam pasaulyje, visose gyvenimo srityse, nes šiandien jau nebėra dalykų, kurie būtų neateitininkiški, nekatalikiški. “Ateitis” nėra meno kūrinys. “Ateitis” nėra skiriama ateinančiom kartom. Ji yra skiriama mums, kad būtų mūsų gyvenimo dalininkė. “Ateitis” yra pergyvenimas, kuriuo redakcija kviečia skaitytoją dalintis.

Savo komentarų skyriuje mes rašysime apie daugelį dalykų. Išreikštas mintis galime skaityti “Ateities” nuomone. Vedamuosius rašo atskiri redaktoriai, — savaime suprantama, kad redakcijos posėdyje nedarysim atskiro balsavimo už kiekvieną žodį, tačiau už šių komentarų stovi visa redakcija. Skirkime “Ateities” redakcijos nuomonę nuo Federacijos ar sąjungų valdybų nuomonių — būtų baisiai nuobodu, jei visur ir visada nuomonės sutaptų. Nuomonėms išsiskyrus, tikimės, kad nebus skelbiami kryžiaus karai iš Chicagos, Detroito ar New Yorko: jei “Ateitis” yra pasiruošusi duoti vietos kiekvieno skaitytojo apgalvotai nuomonei (aišku, ne anoniminiam laišku), tai ji lygiai gerbs ir sąjungų valdybų nuomones. “Ateitis”, tačiau, niekuomet nesutiks su diktavimu, nes tai būtų pažeidimas tos pačios krikščioniškos laisvės, kurią šmet esame pasiėmę visoj Federacijoje studijuoti. “Ateities” redak-

Chicagos studentų ateitininkų grupė su svečiais iš New Yorko: SAS pirmininku A. Vainium ir sekretorium G. Naujokaičiu.

cija nesibijo atsakomybės. Mes pilnai suprantame, kokia yra rizika, tačiau mes esame pasiruošę priimti išvadą. Kiekvienas teigimas gali klysti, gali būti nesuprastas, gali iššaukti pasipiktinimą. Turime rinktis: tegul "Ateitis" piktina dėl jos gyvumo, negu dėl jos apsnūdimo.

Redakcija jaučia, kad "Ateities" gyvumui reikia ne tik pasisakymų svarbiais gyvenamojo momento klausimais, bet taip pat ir asmeniškų žvilgsnio į dienos įvykius. Dėl to atskiri redakcijos nariai asmeniškai atsakomybe veda skyrius: Aušrelė Skirmuntaitė — "...bet, antra vertus, ...", kuriame parodoma antroji dienos įvykių pusė, Rimvydas Šliažas rūpinasi spaudos apžvalgomis, o Skirmuntas Radvila artimoje ateityje pradės spaudos vedamųjų apžvalgą. Redakcija tikisi, kad "Ateičiai" gyvumą suteiks ir skaitytojų laišakai, kuriuose turėtų matyti visas spektaras nuomonių iškeltais klausimais. Įvedame skyrių "Nerami dvasia", kuris skirtas kalbėti klausimais, kuriems dabar nematome aiškių atsakymų, tačiau dėl kurių negalima tylėti.

Mūsų visų pastangomis "Ateitis" turėtų tapti labai gyva mūsų kasdienybės dalis. Platesnį žvilgsnį į tai, ko mes siekiame, duoda dr. V. Vyganto paskaita apie pasauliečio vietą Bažnyčioje, kurią šiame numeryje ir spausdiname. Tikimės, kad autorius neužsigaus, jei jo paskaitą drįstame daryti dalimi mūsų deklaracijos.

KUR EINA SENDRAUGIAI?

Padėkos Dienos savaitgalį Clevelande buvo suvažiavę sendraugiai ateitininkai. Dvi dienas buvo stebima sąjungos veikla, buvo ieškoma

būdų padaryti sendraugius ateitininkus gyvesne lietuviškos visuomenės dalim.

Suvažiavime matyti keli nauji ir teigiami posūkiai. Pirmas iš jų yra veikloje matomas naujas atvirumas. Suvažiavimas net priėmė nutarimą, kuriuo rekomenduoja, kad sendraugių susirinkimai būtų atviri visuomenei. Sendraugiai stengsis daugiau visuomenei duoti. Tačiau tai ir jiems patiems išeis į naudą, nes bus rūpinamasi idėjinio turiniu, o ne vien tik organizaciniais reikalais.

Antrasis posūkis yra suvažiavimo rezoliucijos. Jose išvengta dar vieno principų pakartojimo — rezoliucijos rodo rūpesčius, kuriais sendraugiai ateitininkai gyvena. Džiaugiamasi pravesu civilinių teisių įstatymu, nes manoma, kad kiekvienas asmens ar kolektyvo laisvės laimėjimas priartins dieną, kada laisvė taps visuotina. Su pasitenkinimu žvelgiama į Bažnyčios Susirinkimo priimtą deklaraciją apie žydus ir tikimasi greito religinės laisvės deklaracijos priėmimo.

Matome, kad suvažiavimo rezoliucijose daug kartų minima laisvė. Tai turėtų būti savaime suprantama, kadangi ne tik tautinės temos "Krikščionio laisvė" pasirinkimu ateitininkai parodo, kad asmens ir bendruomenės laisvė yra vienas iš jų pagrindinių rūpesčių.

Suvažiavime nutarta, kad sendraugiai ateitininkai visom jėgom talkins liturginiam atsinaujinimui lietuvių tarpe. Neramu pagalvojus apie nutarimo vykdymą, nes suvažiavimo uždaromosios mišios gali būti to rūpesčio simbolis: nors visus metus žinojome, kad pirmąjį advento sekmadienį JAV mišiose įvedama dienos kalba, vistiek suvažiavimą uždarė su iškilminga, bet lotyniška, suma.

AREŠTAI MISSISSIPPI

Dvidešimt vieno asmens areštas už nužudymą trijų civilinių teisių darbuotojų įrodo tik viena — kad pietinėse valstybėse nors ir kalbama apie teisę ir tvarką ir bijoma "visagalinčios" federalinės valdžios įsikišimo į pietinių valstybių vidaus reikalus, tikroji teisė ir tvarka bus atsiekta tik kai Mississippi piliečiai nustos piktnaudoti jiems suteiktas konstitucines teises. Iš tikro, už trijų civilinių teisių darbuotojų nužudymą turime kaltinti ne vien tik dvidešimt vieną konspiratorių, bet taipgi visą politinę-socialinę sistemą, kuri tokius kriminalus pateisina. O kad tie piliečiai už atliktą kriminalą nebus nuteisti, turbūt mažai kam kyla klausimas. O jei ir bus nuteisti, tai bausmės bus juokingai mažos. Apie teisę ir tvarką ne Mississippi piliečiams kalbėti, nes jų moralė mažai kuo skiriasi nuo Kongo laukinių sukilėlių moralės.

TAUTINĖS PARAPIJOS

"National Catholic Reporter" vedamajame kelia mintį, kad tautinės parapijos yra tapusios anachronistinės, ir joms laikas pranykti. Laikraštis mano, kad šiuo metu tautinės parapijos trukdo Bažnyčiai pasiekti naujuosius senų tautinių apylinkių gyventojus — negrus ir ispaniškai kalbančiuosius. Jis iš viso abejoja, ar šiuo laiku tautinės parapijos turi prasmę, jei jų tikslas buvo išsaugoti tautinės mažumos tapatybę. Šiuo atžvilgiu vedamasis atspindi ir Amerikos katalikų liberalų silpną žūrėti į asimiliaciją kaip didelę ir nekritikuojamą vertybę.

Savaime suprantama, kad tautinės parapijos tol reikalingos, kol yra reikalingas melstis ta kalba, kuria žmonės kalba. Šiuo metu tai darosi keblu, nes beveik visose tautinėse parapijose naudojama vien anglų kalba.

Mums neatrodo, kad klausimas yra toks paprastas, kaip vedamasis pristato. Tikimės, kad skaitytojams galėsime netolimoj ateityje duoti diskusinę straipsnį šia tema.

CHICAGOJE ŠVIEČIA ŠVYTURYS

Rankose leidinėlis, parsineštas iš Jaunimo Centro. Geltoni viršeliai — Chicagos jaunimo laikraštis "Švyturys". Turinys įdomus tuo, kad nors rašo jaunuoliai, nėra tradicinių te-

mų — šiame numeryje kalbama apie prezidento Kennedy nužudymo metines, Edith Piaf, Chicagos universitetus, šokių reikalą Jaunimo Centre. Tas, ką jie rašo, jiems artima ir svarbu. Pavyzdžiui, Aušrelė Vaičiūnaitė straipsnelyje "Aukštytyn širdis!" aprašo naujas jaunimo mišias tėvų jėzuitų koplyčioje: "Kunigas, atsisukęs į tave kalba, meldžiasi su tavim, tarpininkaudamas tarp tavęs ir Dievo. Nebe vienas esi, tikslą turi. Žmogus nebeatskirtas nuo žmonių. Juk kartu susijungę Kristuje aukojame ir kartu gauname iš Dievo didžiausią dovaną — Jo Sūnų. Ir iš šv. Mišių išėję neturėtume atsisaityti to artimumo tarp savęs, kitų žmonių ir Dievo. Žmogus turi būti kartu su kitais žmonėmis, kartu džiaugtis ir kentėti". "Švyturys" nušviečia Jaunimo Centro ir šiaip Chicagos lietuviškus kultūrinius įvykius. Šis numeris ir tuo mielas, kad kai kuriais klausimais (pavyzdžiui, "Antrojo Kaimo") mūsų nuomonės sutampa.

PROFESORIUS ERETAS AMERIKOJE

Prieš pat Padėkos Dieną į Ameriką trumpam atvyko profesorius Juozas Eretas. Jauniesiems skaitytojams norėtume papasakoti truputį apie šį didelį žmogų. Eretas gimimu šveicaras, Lietuvon atvažiavęs mirštančio lietuvi draugo prašomas. Universitete dėstė vokiečių kalbą ir literatūrą. Daug dirbo organizuodamas ateitininkus ir pavasarininkus. Karo audra jį su mūsų tėvais atbloškė į Vakarų Europą. Šiuo metu jis gyvena Šveicarijoje. Paskutiniaisiais metais yra parašęs knygą apie profesorį Stasį Šalkauskį. Dabar renka medžiagą

knygai apie kitą ateitininkų vadą — profesorių Kazį Pakštą.

"Ateičiai" smagu, kad profesorius pažadėjo savo paskaitą "Pasiryžti ar pasiduoti?" žurnalo vasario mėnesio numeriui. Išgirdus profesorių Eretą kalbant, gali pajusti, kad jo realistiškas optimizmas mums tikrai reikalingas. Mintyje įstrigo kelios jo mintys — negalima grįsti pasaulėžiūros ant tulžies veikimo; rašytojas neturi rūpintis savo darbo rezultatu, nes jis tik sėja, o Dievas rūpinasi sėklos dygimu.

Džiaugiamės profesoriu Eretu, nes jis džiaugiasi "Ateitim": gyva, įdomi, jo artimųjų skaitoma. Žurnale mato šio krašto atspalvį (pvz., fotografijose visi šypsosi), bet tai laiko teigiamu ženklu. Negražu mums girtis, bet negalime nusišypsoti savo pasitenkinimo.

Profesoriui Eretui linkime geros kelionės ir sėkmės jo darbuose. Laukiame ne tik jo knygos apie Pakštą, bet ir jo paties vėl pas mus sugrįžtant.

KLaidų sąrašo sukaktis

Šia's metais sukanka šimtas metų nuo popiežiaus Pijaus IX enciklikoje **Quanta Cura** paskelbimo. Prie enciklikos yra aštuoniasdešimties klaidų sąrašas (angliškai žinomas kaip "Syllabus of Errors"). Pasaulyje šis įvykis praėjo be minėjimų — tačiau ir čia lietuviai pasirodė akylesni: redakcija turėjo dalyvauti sukakties minėjime ir to pasėkoje lapkričio numeris turi kelias žvijas korektūros klaidas, gi, pažiūrėjęs į numerio turinį, skaitytojas gali pagalvoti, kad ne mes žurnalą redaguojame.

ŠIO NUMERIO BENDRADARbiai

Vytautas Vygantas yra dabartinis Pax Romana pirmininkas. Ateitininkų Federacijos Valdyboje jis yra generalinis sekretorius. Psichologas, turintis doktoratą iš University of Illinois. Šiame numeryje spausdiname jo paskaitą apie pasaulietį Bažnyčioje, kuri buvo skaityta ateitininkų sendraugijų vasaros stovykloje.

Kęstutis Trimakas, SJ, yra dabartinis Studentų Ateitininkų Sąjungos dvasios vadas. Taip pat redaguoja žurnalą "Laiškai Lietuviams", yra Chicagos studentų ateitininkų kapelionas. Šiuo metu ypač daug rūpinasi liturginio atsinaujinimo klausimais.

Spausdiname simpoziumą ateitininkų veiklos klausimais, kuris buvo suruoštas studentų ateitininkų vasaros stovykloje Dainavoje. Jame dalyvavo:

Jonas Račkauskas, dabartinis Moksleivių Ateitininkų Sąjungos pirmininkas. Šimet baigęs DePaul Universitetą — dabar dėsto DePaul Academy.

Jonas Boguta, praėjusių mokslo metų Studentų Ateitininkų Sąjungos pirmininkas. Dabar ruošiasi doktoratui University of Illinois teoretinėje fizikoje.

Kęstutis Keblys, Ateitininkų Sendraugijų Sąjungos centro valdybos sekretorius. Chemijos daktaras, dir-

ba tyrinėjimų srityje. Jo kūryba ir literatūrinė kritika dažnai pasirodo spaudoje.

Dalia Bakaitytė birželio mėnesį baigė Maria High School Chicagoje. Dabartinė Kunigo Alfonso Lipniūno moksleivių ateitininkų kuopos sekretorė. Laisvalaikį dirba ligoninės laboratorijoje. Spausdiname jos referatą, kuris buvo skaitytas kuopos susirinkime lapkričio mėnesį.

Elena Bradūnaitė yra "Ateities" redakcijos narė. Priklauso Kunigo Alfonso Lipniūno kuopai Chicagoje. Šiame numeryje rasite jos reportažą apie Donelaičio metus ir du eilėraščius, kurie yra jos pirmieji "Ateityje".

Eleonora Kivėnaitė gyvena Putnamo bendrabutyje. Jos eilėraščius, kuriuos šiame numeryje spausdiname, gavome per seserį Jurgitą. Eleonora žengia pirmus, bet stebėtinai tvirtus, žingsnius "Ateityje".

Irena Rušenaitė rašo apie kun. Algimanto Kezio, SJ, nuotraukų parodą. Irena pavasarį baigia Maria High School, yra Kunigo Alfonso Lipniūno kuopos socialinių reikalų vedėja. Redaguoja Chicagos lietuvių jaunimo laikraštėlį "Švyturys" (apie kurį ir mes šio numerio komentaruose kalbame).

Algis Gladkauskas mums rašo iš Detroito. Jo kūrybą dažnai matome "Ateityje". Šiame numeryje spausdinamas fragmentas skirtas prezidento Kennedy nužudymo metinėms.

Vytautas P. Vygantas

Nelengva kalbėti apie pasaulietį Bažnyčioje jau vien dėl to, kad neturime šiandien vieno, bet tuo pačiu visapusiško, pasauliečio aptarimo, nurodančio kas pasaulietis yra, kuo jis turėtų būti. Visuotinas Bažnyčios suvažiavimas — be daugelio labai prasmingų ir džiuginančių sprendimų — išryškino ir tą faktą, kad Bažnyčia nėra monolitas; nuomonių skirtumai galimi ir jaučiami Bažnyčioje. Tai liečia ir pasauliečio supratimą. Kanonų įstatymuose, t. y. pačios Bažnyčios teisėje, randame, regis, tik vieną pastraipą apie pasaulietį.

Kuo tai paaiškinsime? Jei viduramžiuose pasauliečio problema buvo keliama tik specifiniuose Bažnyčios ir valstybės santykiavimo klausimuose, tai reformacija staiga stipriai iškėlė Bažnyčios bendruomeninį pradą, tuo paneigdamą hierarchijos pirmumą ir galią. Iššauktoji kontra-reformacija, galutinai užsibaigusi tik su II Vatikano Suvažiavimu, gynė paneigtąjį pradą, tuo pačiu pasauliečio svarbą nustelbdama. Gi 19-me šimtmečiuose ypač išryškėjęs nuo pasaulio izoliavimasis šios padėties negerino. Tik su Pijum X per Katalikų Akciją pasauliečiai įgauna ryškesnę rolę. Su Pijum XII išryškėja dar platesnė veiklos plotmė pasauliečiui Bažnyčioje. Tai itin pasirodo per skirtumo išryškinimą tarp specifinės Katalikų Akcijos ir platesnės prasmės turinčio pasauliečių apaštalavimo.

Svarstymai Suvažiavime

Dabartiniame Bažnyčios Suv-me svarstyta schema apie pasauliečius. Girdėjome balsų, aiškiai išreiškančių savo

nepasitenkinimą schemos formulavimu. Jau vien negatyvus apibrėžimas, būtent — jis nėra kunigas, iššaukė nepasitenkinimo ganytojų tarpe. Štai jų tarpe vienas Panamos vyskupas McGrath tvirtina, kad Bažnyčios hierarchija ugdo pasauliečio sąžinę pagal Bažnyčios mokslą ir dvasią, bet nesiekia pasauliečiui daryti sprendimų jo reikimosi plotmėje. Anot jo, nėra jokio pagrindo krikščioniškajai civilizacijai būti ekleziastinei, dar mažiau klerikalinei. Jeigu iki šiol neturėjome ryškesnio pasauliečių dalyvavimo Bažnyčios gyvenime, tai turbūt dėl to, jis spėja, kad Bažnyčioje buvo daug kalbėta apie religinį apaštalavimą; mažai skirta tam, kas grynai žmogiška — nebeliko tam laiko.

Belgų vyskupas E.J. De Smedt tvirtina, kad pasaulietis yra dalininkas Dievo kunigystės ir netiek svarbu šitam dalinimesi vidinis legalizmas, nes ne tame esmė. Svarbu betgi, kad vidinis pasauliečio gyvenimas būtų religinis, visą laiką nukreiptas į Dievą. Šio dalyvavimo Dievo kunigystėje kulminacija yra Eucharistinė jungtis su Dievu.

Svarstydami pasauliečių rolę kaikurie ganytojai yra teigę, kad netiek svarbu nusakyti, *ką* pasaulietis *daro*, bet *kas* jis *yra*. Ką jis daro gali implikuoti įsakymo pobūdžio nusakymą.

Stiprų akstiną uždavinių atžvilgiu pasauliečiui yra davęs Pijus XII, kalbėdamas apie **Consecratio mundi**. Pabrėždamas pasauliečių apaštalavimą, jis sako, kad iš esmės pasaulio sušventinimas yra pasauliečio užduotis; kunigas tai gali mažiau atlikti negu pasaulietis. Šis yra pačiame gyvenime, giliai į jį įsišaknijęs, tikriausiai dau-

PASAU LIETIS

giau negu kunigas. Pasaulio atnaujinimas, jo sukrėščio-
ninimas yra natūrali pasauliečio užduotis. Gi faktas, kad
jaučiamas ryškus kunigų trūkumas, yra dar vienas labai
natūralus motyvas stipriai pasauliečių apaštalavimo ak-
cijai.

Bandymai aptarti

Tokia tad padėtis — ilgą laiką jokio dėmesio pa-
sauliečiui rimtąja ir plačiąja prasme. Dabar gi stiprus
sujudimas, bent tam tikruose sluogsnuose. Be jau virš-
minėto svarstymo Bažnyčios Visuotiniame Suvažiavime,
atskiri teologai įvairiose formose yra bandę svarstyti pa-
sauliečio problematiką teologiškai. Tarp tų svarstymų
ypatingo dėmesio vertos domininkono Yves Congar,
prel. Gerard Philips, jėzuitų D. Thalhammer, K. Rahner
— europiečių ir Amerikoje gyvenančio, Člevelando John
Carroll universitete dėstančio jėzuito J. Gerken pastan-
gos.

Tie bandymai įvairūs ir daug kuo įdomūs. Tebūnie
leista bent trumpai sustoti ties viena problema, kartu
priduriant faktą, kad šias eilutes rašas menkas teologi-
jos žinovas — tuo būdu ir žemiau išdėstytos mintys kri-
tiškai vertintinos.

Trento Suvažiavime tvirtinta, kad geriau ir šven-
čiau likti nevedusiu ir laikytis skaistybės negu jungtis
vedybiniam gyvenimui. Implikacija aiški — pasaulietis
yra menkesnis krikščionis už kunigą ar religiniam luo-
mui atsidavusį, nes seka Kristų iš tolo — jis savo mei-
lę skiria ir šios žemės dalykams. Ar ši išvada teisinga
— tai vienas klausimų, kurį teologai bando sau atsakyti,
svarstydami pasauliečio teologinę paskirtį. Priėjimai įvai-
rūs; pažvelkime į kai kuriuos iš jų.

Garsusis Congar problemą išreiškia maždaug šitaip:
būties forma, kaip tokia yra vienas dalykas, gi specifi-
n'o žmogaus būties momentas yra kitas reikalas. Tokiu
būdu, būtų galima tvirtinti, kad gali būti geresnis pa-
prastas už paprastą geresnį. Kitaip sakant, pasaulietis
gali būti geresnis, nors ir paprastesnis savo būtimi, už
tą, kuris savo luomu geresnis, bet savo individualiu at-
žvilgiu nėra jau toks geras. Taip Congar bando aiškinti
pasauliečio padėtį, principinėje plotmėje visgi pasau-
lietį pastatydamas menkesniu Dievo akyse. Susirūpinęs
pasauliečių klausimu, Congar stengiasi pabrėžti, kad pa-
saulietis nėra kitiems skirtas objektas; jis esąs subjektas.
Taigi, pasaulietis nevien tas, kurį kiti veikia, valdo, bet
jis egzistuoja Bažnyčios bendruomenėje kaip individas,
lygiateisis su kitais asmenimis. Nors šiuo atžvilgiu Con-
gar ir pabrėžia pasauliečio vertę, galutinėje išvadoje, jo
mintijimu, mes, pasauliečiai, Dievo akyse esame menkes-
ni už kunigą ir religinio luomo atstovą.

Austras jėzuitas Karl Rahner prie klausimo prieina
skirtingai. Jo tvirtinimu, per krikštą mes visi įvedami į

Bažnyčios Bendruomenę lygiateisiais nariais. Tik po to
iškyla pašaukimas, nusakęs mums užduotį, kurią geriau-
siai galime atlikti. Mūsų pašaukimo užduoties išpildyme
ryškėja, kas geresnis Dievo akyse. Rahner kalba apie
du nusiteikimus pasaulio atžvilgiu. Vieni nieko bendro
neturi su pasauliu — jie gyvena kontempliatyvų, reli-
ginį gyvenimą; jie traukiasi iš pasaulio. Kiti gi eina į jį;
pasauliečiai, pagal savo pašaukimą, turi eiti į gyvenimą,
būti pasaulyje, į jį nešti Dievą. Tų dviejų plotmių lygi-
nimas (vertinamąja prasme) neprasmingas. Jos nėra vie-
na aukščiau ar žemiau kitos, bet visiškai skirtingos ir
dėl to nelygintinos. Nusiteikimu Dievui gi abudu — ei-
ną į pasaulį ir iš jo išsijungią — tolygūs, nes myli Die-
vą visa savo širdimi. Rahnerio tvirtinimu nesusipratimas
tvirtinti "arba Dievo, arba pasaulio".

Tai vienos pasauliečių problemos svarstymai teolo-
gų tarpe. Ateitininkams vertėtų su šiuo klausimu giliau
susipažinti, paskaitant bent Yves Congar, O.P. trumpą
knygutę "Laity, Church and World" (Helicon Press
1960), bei J.D. Gerken, S.J. "Toward A Theology of
the Layman" (Herder & Herder, 1963). Pastaroji pla-
čiau žvelgia į šį bei kitus pasauliečių teologijos klau-
simus. Visa ši problematika labai įdomi ir provokuojanti
ir pačiai Bažnyčiai giliai vertinga. Gi kad neliktų klai-
dingo įspūdžio, visi šie svarstymai neneigia Ganytojo
pirmumo; Bažnyčios hierarchija neabejojama.

Kiti vėjai

Tokių minčių šiandien rasime apie pasauliečio vie-
tą Bažnyčioje. Tačiau pučia ir kiti vėjai. Plačiai pagar-
sėjo vienas Visuotino Bažnyčios Suvažiavimo niuansas.
Sicilijos Kardinolas — Palermo arkivyskupas aiškiai pa-
sisakė, kad nedera pasauliečiams suteikti per daug lais-
vės ar teisių. Jei jiems bus duodamos platesnės pasireiš-
kimo galimybės, būsią sunku, veik neįmanoma juos su-
valdyti. Apie tai išgirdęs Berlyno universiteto studentų
kapelionas, kupinas humoro, apgailestavo, kad kardino-
las sumaišęs pasauliečius su Mafia, jo teritorijoje taip
ryškiai veikiančia.

Džiugu, kad intelektualiskai susigyvenama su min-
timi, kad pasauliečio vieta Bažnyčioje prasminga. Tačiau
vadovavimasis tokiu nusiteikimu realiame gyvenime ne-
visuomet lengvai įgyvendinamas. Štai pavyzdys. Baž-
nyčios Suvažiavime vienas ganytojas išsireiškė, kad pa-
saulietis yra pats pajutęs savo sugebėjimus ir negali to-
liau būti traktuojamas kaip pasyvus asmuo, kuris akiai
sektų Bažnyčios autoritetus kaip tyli ir akla avelė. Iš-
kilusių laisvės ir autoriteto klausimų akivaizdoje šian-
dien permažai skiriama dėmesio individo asmeninei at-
sakomybei ir permažai laisvės suteikiama jo iniciatyvai.
Atrodo, kad pasauliečiams leidžiame tik tikėti, melstis,
klausyti ir pinigus aukoti. Toks pasauliečio supratimas

BAŽNYČIOJE

yra praeities reiškinys; šiandien reikia atkreipti gilesnį dėmesį į pasaulietį, ypač į intelektualą kaip į minties skleidėją, labai prasmingą ir reikalingą Bažnyčios narį. Tačiau keletą mėnesių vėliau tas pats vyskupas uždraudė katalikų studentų sąjungai pagrindiniu savo metinio suvažiavimo kalbėtoju kviestis iš Indijos atvykusį, tiesa — radikalų, arkivyskupą, tame pačiame Bažnyčios Suvažiavime dalyvaujantį pilnateisį narį. Ir tas draudimas be jokio paaiškinimo. Ir kyla problematika. Jo žodžiais žavėjėsis studentinis jaunimas žiauriai nuviliamas tuo veiksmu. Regis šis įvykis gera iliustracija, kad intelektualiskai suprasta pasauliečio rolė dar turės išgyventi kovos momentų, kol ji ir gyvenimiškai plačiai prisigis.

Atvirumas gyvenimui

Bent trumpai apžvelgę pasauliečio supratimą Bažnyčioje šiuo metu, skirkime bent trumpai savo dėmesį pasauliečio bruožams, kurių šiandien iš jo reiktų laukti. Norėčiau sustoti ties penkiais iš daugelio svarbių gyvenamojo momento reikalavimų.

Pirmuoju statyčiau **nuolankų atvirumą** gyvenimui. Štai dėmesio verti Indijos vyskupo De Souza žodžiai; jo tvirtinimu, netolimoje praeityje dažnai girdėjome, kad savo atskirtiems broliams turime iškelti visą katalikiškąją tiesą, visą Bažnyčios tikėjimą. Tai girdėdamas, jis negalįs atsikratyti įspūdžio, kad tarp eilučių tokiuose pasisakymuose bandomas tvirtinimas, kad mes — katalikai — turime pilną, visapusišką tiesą — ir tai ryškiai charakterizuoja mūsų išdidumą, kartu implikuoja ir uždarumą. Tiesa, kad mes turime vengti menkystės komplekso, tačiau tolygiai turime vengti ir tokių suprastinimų, jog vien mūsų tiesa; ką kiti sako, tai arba tas, kuo ir mes tikime arba jie išreiškia klaidą ir todėl mes juos turime pataisyti, patikslinti. Šie Ganytojo žodžiai, bent šias eilutes rašančiam, labai svarūs žodžiai. Šis atvirumas, kupinas nusižeminimo, krikščioniškas atvirumas gyvenimui (kurį juk pats Viešpats sukūrė) yra vienas iš pačių kertinių momentų pasauliečiui. Kontrastuodami šį šviežumu dvelkiantį nusiteikimą, su liūdnumu pastebime prieš kurį laiką "Lietuvių Dienose" atspausdintą pasikalbėjimą panašiais klausimais. Specifinis atvejis lietuvių, nebūtinai ryškiai katalikiškai nusiteikusių, žmonių dalyvavimą katalikiškuose suvažiavimuose ir susirinkimuose. Pasikalbėjime buvo sakyta, jog viena organizacija tai praktikuoja (buvo, žinoma, kalbama apie ateitininkus) — kitos katalikiškos organizacijos to nedaro, bet esą ir tie, kurie tai praktikuoja, jau supratę, kokia tai didelė klaida yra. Ir kai skaitai tokius pasisakymus, nejučiomis mintys krypta į Visuotiną Bažnyčios Suvažiavimą, kur beveik garbingiausioje vietoje dalyvauja, regis, virš trisdešimts kitatikių, stebėdami visą šio Bažnyčiai taip prasmingo įvykio eigą. Koks kontrastas ir kaip ilgu to nuolankaus atvirumo.

Dvejos vestuvės

Liturgijos klausimas, tiksliau juo rūpinimasis — tai kitas pasauliečio bruožas. Leiskite vėl suminėti du įvykius iš gyvenimo šiais metais — abiem atvejais vestuvių apeigos. Dalinama šv. Komunija; kunigas klebonas pirmiausiai švenčiausiąjį suteikia prie Mišių tarnaujantiems, po to artinasi prie jaunavedžių. Viskas tvarkoje,

tik gaila, kad kunigas nesistengė suprasti šių šv. Mišių ypatingos intencijos. Per Sekmines, Hamburgo — kur katalikų tikrai tik sauželė — priemiesčio bažnytėlėje taipogi jungtinių progą šv. Mišios. Kunigas, po Evangelijos, pasako tai progai pritaikytą išpūdingą pamokslą; jį užbaigdamas išsireiškia: "Savo asmenine dovana jaunavedžiams parinkau šv. Raštą. Norėčiau, kad pirmuoju savo veiksmu jaunasis, kaip vedęs vyras, prabilėtų į tikinčiųjų bendruomenę, čia dalyvaujančią, paskaitydami šią šv. Mišių lekciją." Ir jaunuolis vokiškai prabilo, paskaitydami šv. Povilo žodžius efeziečiams 5, 22-33. Komunija: kunigas dalinasi ostija ir vynu, Kristaus Kūnu ir Krauju, su jaunavedžiais. Gal tai mums neįprasti reiškiniai, bet jie liudyja, kad čia gyva tikinčiųjų bendruomenė. Tai suvokti, bendravimu į šv. Mišias įsijungti — tai šių dienų pasauliečiui ryškus bruožas. Nelengva mums persilaužti. Ir tose aukščiau minėtose šv. Mišiose vienas mano kaimynas kalba rožančių. Ir mano mintyse praeina mano paties evoliucija šiuo atžvilgiu. Dar regis taip neseniai ir aš tą patį dariau, kol kartą to jaunavedžio buvau "sugėdintas"; iš tikrųjų, rožančiaus kalbėjimas mišių metu yra tam tikras nesusipratimas. Mišių metu vyksta pats svarbiausias krikščioniškojo gyvenimo momentas; prieš Nekruviną Auką ir rožančius tėra tik antrinė Dievo garbinimo priemonė, kuria per Mišias įvedame tik šalutinį elementą.

Nauji liturginiai vėjai mūsų lietuviškoje bendruomenėje regis turi ypatingos reikšmės. Ypatingai svarbu, kad Lietuvoje Bažnyčiai pavyktų įjungti lietuvių kalbą į Viešpaties garbinimą šv. Mišių metu. Mes gerai žinome, kad komunistai uoliai stengiasi atjungti katalikybę nuo lietuviškumo ir tokiu būdu atskirai tuos rezistencinius elementus malšinti. Juos sujungus, režimui bus kur kas sunkiau vesti kovą prieš lietuvių kataliką. Tikėkimės, kad liturginiam atsinaujinimui bus progos pasireikšti tėvynėje. Gi apie išeivijoje esančio lietuvių rūpesčius šiais klausimais jau nemažai buvo pasisakyta. Tesinori tik pakartoti, jog tikinčiųjų bendruomenės suvokime glūdi mūsų liturginio atsinaujinimo pasisekimas.

Krikščionių vienybė

Trečiuoju bruožu tektų laikyti susirūpinimą krikščionių vienybe. Ekumeninis sąjūdis šiandien plačiai po visą pasaulį pasklidęs. Jo plačiašakiškumas iššaukė įvairias klasifikacijas. Jau kalbama apie agresyvųjį, apie tylųjį, apie izoliacinį ir kitus ekumenizmo tipus. Pirmuoju dažniausiai charakterizuojamos bendravimo pastangos su kitatikiais, kuriems Kristus svetimas. Dažnai tai krikščionių atžvilgiu agresyviai nusiteikę, kaip pvz. islamo tikintieji. Izoliacinis tipas mūsų bendruomenei artimesnis. Drįsčiau tvirtinti, kad lietuvių evangelikų tarpe jis gan ryškus. Kas reguliariai seka jų leidinį "Mūsų Sparnai", bus pastebėjęs tam tikros, tačiau pastaruoju metu vis mažėjančios izoliacijos, savotiško apsigynimo nuo katalikų. Tačiau lygiai tiek pat izoliacijos (o gal net daugiau?) pas mus. Kiek iš mūsų pusės susirūpinimo tuo klausimu? Esą, tai mažumos reikalas; tereikia išrinkti komitetą, kuris tuo reikalu rūpintųsi, jį sutvarkytų. O tai pats klaidingiausias Bažnyčios krikščionių vienybės klausimo supratimas. Tik per kiekvieno mūsų krikščioniškumą galim tikėtis vienybės su savo atskirtais broliais.

Prano Dielininkaičio vardo MAS kuopos Chicagoje jaunieji ateitininkai.

Kunigo ir pasauliečio ryšiai

Pasauliečio gyvenime svarbus momentas pasireiškia per kunigo ir pasauliečio santykiavimą. Kraštuose, kuriuose katalikybė dominuoja skaičiumi ir įtaka, labai ryškios yra ir anti-klerikalinės apraiškos. Amerikoje šios tendencijos labai mažai. Čia yra daug daugiau pasyvaus pasitraukimo — kaip akmenėlis, įmestas į jūrą: dingo ir nėra, ir niekas nežino, kur jis yra. Toks pasitraukimas pavojingas ir mūsų lietuviams (tiek tautine, tiek religine prasme). Mus apsunkina tas faktas, kad ne vien tik kunigo ir pasauliečio bendravimo problemas išgyvename, bet esame patekę į visiškai skirtingą bendruomenę. Jei Lietuvoje buvo vientisa visuomenė, kurios, regis, 87% buvo katalikai, tai šiandien mes esame įjungti į pluralistinę bendruomenę. Įvairios išraiškos čia lyg'agrečiai vertinamos, ir to žymių jau ir lietuviškoje išeivijos visuomenėje pastebime. Jei anksčiau klausimas buvo daugiau už ar prieš plotmėje pastatytas, tai dabar galimos įvairios variacijos. Iš tos pluralizmo tendencijos plaukia ir kitoks nusiteikimas kunigo atžvilgiu. Jei anksčiau prieš kunigą ryškiai kovota, tai regis su puolimais prieš kun. Ylą jie baigėsi; tai lyg paskutiniai antiklerikalizmo mohikanai mūsų visuomenės tarpe. Dabar daug ryškesnis pasyvus dingimas, nekreipimas dėmesio į kunigą. Žmonės, priešišškai nusiteikę ar abejingi religijai, pasižymės tuo minėtu "dingimu", nekreipimu dėmesio.

Pasaulietis turi šią išraišką suprasti. Jo ryšys su kunigu reikalauja bendrumo, abipusę pagarba pagrįsto ben-

dravimo, talkos. Ji turi būti kuriama pasauliečio; iš jo turi plaukti daug iniciatyvos. Tas bendrumas gali (ir turėtų) iššaukti tokį stiprų krikščioniškąjį elementą, ryškų savo gajumu, kad priešišškai nusiteikusiame iššauktą baimę vers jį kovoti, rungtyniauti su krikščionių pasauliečiu.

Laisvės dilema

Penktuoju bruožu laikyčiau tikinčio pasauliečio įdomią dilemą. Tai noras būti laisvu, bet tuo pačiu ir noras būti vedamu. Vėl gyvenimo iliustracija: kartą — ilgesnį laiką eilėje bestovint — plačiau teko išsikalbėti su kolege l'etuvalte. Pažangi savo pažiūromis ateitininkė, ji norėjo būti laisva, nevaržoma. Nenuostabu, kad tema nuklydo į Hans Kueng. Štai tikintysis, beveik kraštutiniai ieškąs laisvės Bažnyčioje ir Bažnyčiai laisvės. Ir kai kiek gliau pakalbėjome apie to kunigo teologo tvirtinimus ir svarstymus, minėta ponija jautėsi pametusi savo perspektyvą; tuo metu jai jau kur kas maloniau buvo būti Bažnyčios vedamai. Ir taip pasitaiko daugeliui pasauliečių. Derinio sėkime glūdi šios problemos atsakymas.

Iš šios dilemos plaukia vienas, pasauliečiui sunkus, aspektas bendravime su kunigu. Mums kunigo laisvės problema mažai suprantama, ypatingai Amerikoje gyvenančio dvasiško. Šiame krašte Bažnyčios išraiška yra sukatégorizuota, sustruktūrinta, kaip bendrai visas Amerikos gyvenimas. Ir to išvadoje kunigo laisvės problema darosi dar opesnė negu mūsų, pasauliečių. To nesuprasdami mes kunigui nesuteikiame pagrindo, kad esame jį

supratę, su juo komunikavę, jį pajutę. (Charakteringa ir tai, kad Visuotiniame Bažnyčios Suvažiavime apie kunigą specifiškai kalbėta regis tik 18 min.) Kunigo laisvės problema ryškės tada, kai pasauliečio laisvės aptartis bus galutiniau išryškinta.

Ateitininkija į lietuviškąjį gyvenimą įnešė labai sveiką kunigo ir pasauliečio santykiavimą. Tai vienas ateitininkijos nuopelnų, nes įneštoji santykiavimo dimensija buvo tikrai sveiko pobūdžio. Žinoma, neapseita be įtampų, bet kur jų nėra, maža ir kūrybinio gyvenimo. Išeivijoje tenka šį bendravimą tęsti, jį gilinti. Kad tai sunki užduotis, turbūt nėra reikalo ypatingai pabrėžti.

Momentai, kurių paneigti negalime: rasė...

Pažvelgę į keletą ryškesnių pasauliečio bruožų, turime pasvarstyti jo pasireiškimą visuomenėje. Koks gi jis joje turėtų būti? Pagarsėjęs amerikietis pasaulietis D. Callahan kartą yra pasakęs, kad didžiausia klaida, kurią katalikai gali padaryti, yra priimti daleidimą, kad tos įtakos ir įtampos, kurios veikia žmoniją bendrai ar specifiškai Amerikos valstybę, neegzistuoja instituciniame Bažnyčios gyvenime; šis esąs už visų tokių įtampų ribų. Tai daleisti reikštų, kad kas vyksta pasaulyje ar Amerikoje, Bažnyčios gyvenime neturi reikšmės, nevaidina jokios rolės. Gi praplėsdami šio amerikiečio tvirtinimą, galime pridurti ir lietuvišką dimensiją, t.y. tie reiškiniai lietuviams ir lietuvybei neturi reikšmės. Didelę klaidą daro tas, kuris tais daleidimais tiki, su jais sutinka. Klaidinga paneigti dalį gyvenimo, nors ji mums ir būtų nemaloni ar neįdomi. Rasinis klausimas geriausiai išryškina šį momentą. Kartą lietuvių kunigo pasakyti žodžiai "Amerikonai išsivirė sau problemas tuo rasės klausimu, tai čia ir jų reikalas; tai ne mūsų problema". Ypač jaunųjų kartų atžvilgiu tai didelė klaida. Suprantama, kad vyresnioji karta yra visai skirtingo žvilgsnio į visą gyvenimą Amerikoje, bet čia išugdyti ar čia ugdomi žiūri į tą problemą kaip dalį savo gyvenimo, kurio jiems paneigti negalime.

Jei problemų, kurios gyvenimą veikia, paneigti negalime, tai neturime teisės ignoruoti ir rasės klausimo. Tiesa, daugeliui jis labai realus — atsikraustys juodukai, ir kris mūsų namo vertė. Bet norėtusi kiek skirtingiau klausimą svarstyti.

19-me šimtmetyje pasauliečiai ir net teologai bandė aiškinti, kad vergija nėra nemoralinė. Krikščioniškai vergiją būtų galima pateisinti, jeigu su vergu tikrai padoriai elgiamasi. Tokių pažiūrų, šiam momentui pritaikytų savo forma (nes juk apie vergiją nebekalbama), katalikuose nestinga ir šiandien. Bažnyčios socialinis mokslas vis liberalėja, rodo daugiau prasmingo pažangumo, gi katalikuose (bent tam tikruose sluoksniuose) vis ryškesnės konservatiškumo tendencijos. Turiu čia mintyje amerikiečius.

Bažnyčios pasisakymas rasių klausimu aiškus. Ir džiugu pastebėti, kad lietuviškoje visuomenėje tuo opiu klausimu palyginus daugiausiai pažangumo pas katalikus. Mes esame daug kartų savo liberalus girdėję kalbant apie (bei už) laisvę: jų pasisakymus už lygybę, už žmogaus laisvės ieškojimą. Dramatiškai apie tai buvo kalbėta, bet kai susiduriama su rasės problema — tylą; ne vienu atveju net įvyksta pažiūrų sutapatinimas su konservatyviaisiais amerikiečiais. Gi ateitininkai regis pir-

mieji yra drįsę kelti negrų tasių klausimą. Skirmunto Radvilos paskaita sendarugių susirinkime, atspausdinta Draugo šeštadieniniame priede, jau seniai įvykęs faktas. O tokių yra daugiau. Tai atvirumas gyvenimui, tai vengimas jį paneigti. Ir to mums reikia, ir tuo keliu turime eiti. Nėra šiam rasės klausimui užbaigto atsakymo — to ir nedrįskime niekam primesti. Bet drįskime į problemą pažiūrėti. O gal iš tikro mūsų kova prieš komunistų vergiją bei negrų laisvės siekimai daugiau panašūs negu mes norime bei drįstame daleisti?

...ir tautybė

Jei rasės klausimas buvo keltas tikslu išryškinti neleistinumą paneigti gyvenime ryškų momentą, kad ir nemaloni, nepopuliari, tai tautybės klausimas turi būti paliečiamas tikslu išryškinti tą gyvenimo momentą, kurį daugelis taipogi siekia paneigti. Jaunajai kartai yra daug pagundos šiuo gyvybiniu dalyku nesidomėti, jam suteikti tik atsitiktinės reikšmės. Nesiekiant plačiau tautybės klausimu pasisakyti, terūpi pabrėžti, kad ateitininkų jaunose gretose daug pavojaus prarasti pasauliečiui reikalingą integralų lietuviškumo išsąmoninimą. Tokia mūsų dalis, kurią faktiškai su džiaugsmu turėtume laikyti privilegija, kad esame lietuviai; jais ir turime likti. Paneigti šį savo bruožą būtų tas pats kaip paneigti aukščiau minėto Callahan išpėjimą, kad negalime iš savo gyvenimo išjungti tų klausimų ir tų problemų, kurios egzistuoja.

Nesiekta šiuo rasės ir tautybės sugretinimu sutapatinti ar bent lygioj plotmėj pastatyti tas dvi problemas. Tėčiau jos savo kontrastu labai panašios ir kaip tik išryškina mūsų gyvenimo plačiašakiškumą; gi pasauliečiui turi rūpėti visas jį supas gyvenimas.

Belaukdami numirsime

Pabaigai dar keletas specifinių uždavinių, kurie ryškūs šių dienų Amerikos katalikų gyvenime. Besiekdama tikros krikščioniškos bendruomenės (a genuine spiritual community), Bažnyčia turi išvystyti sveikesnį savarankiškumo arba nepriklausomumo jausmą. Pavyzdžiui, daug kam dar ir šiandien neaišku, kodėl prie altoriaus pastatomos Popiežiaus ir JAV vėliavos — nejaugi dar vis turime įrodyti, kad čia esama ištikimų amerikiečių? Be šios savarankiškumo siekimo užduoties šiame krašte, Bažnyčia turi rasti formų savo autoritetą išreikšti taip, kad bendravimas tarp kunigų ir pasauliečių vyktų natūraliau. Čia itin svarbu išvengti biurokratinės autoriteto dominacijos. Gal ateitininkuose, ir bendrai lietuviuose, tai gan akademinis klausimas. Daug kas iš mūsų tokie laisvi, kad net parapijai nepriklausome (tai jau mūsų tragedijos ženklas), tačiau amerikiečių šalyje šis klausimas opus. Ir ateitininkams čia puiki pasireiškimo proga nešti savo tarpe sveiką išvystytą pasauliečių bendravimą Bažnyčioje (kurio tiek gražių pavyzdžių galime rasti Nepriklausomos Lietuvos gyvenime) į vietinę aplinką. Tai sunkus uždavinys. Bet šis kraštas badauja tuo atžvilgiu: jis siekia tokio pobūdžio įtakos, ir mes galime dalį jos duoti. Bet — prisibijau — mes ir toliau lauksime, kaip tas tipiškas dypukas, kol kas nors teis, mus už rankos paims ar mus oficialiai pakvies. Ir taip belaukdami numirsime.

Laisvė

Laisvė — imponuojantis ir įkvėpiantis žodis, kurio prasmė atrandama tik palaipsniui, pačiam pamažu laisvėjant. Todėl nieko nuostabaus, kad ne viskas laisvė, kas pradedančio ar dar nepradėjusio laisvėti laisvė vadinama. Taipogi ne viskas nelaisvė, kas apriboja. Tragiška yra tik tai, kad bandęs savo laisvę išsaugoti neretai gale pajunta jos net neatradęs. Tačiau tai ne paprastas neapsiskaičiavimas: jis tik tokios savo "laisvės" ieškojo.

Tokį savo "laisvės" saugotoją yra pavaizdavęs Sartre trilogijoje "Les chemins de la liberté": kairių pažiūrų Mathieu Delarue nepasišvenčia jokiame darbe nei organizacijoje, nei kaimyninės tautos laisvinime, nei pagaliau kovoj už savo tautos laisvę, nes, anot jo paties, "tai ne mano reikalas". Jis nei neveda moters, nors ji po kelių metų santykiavimo su juo ima laukti kūdikio, nes vedybos iš jo atimtų jo "laisvę". Galų gale jis visgi prisipažįsta, kad, nors savo "laisvę" laisvas, tėra savim pačiu "niekas".

Kaip pasimetimas laisvės kely yra tragiškas, taip jos atradimas nepaprastai brangus. Brangus, nes nelengva laisvės esmę suvokti, ir dar sunkiau ja gyventi. Pradedančiam visada persisi kas lengva — atsikratyti tik visų išorinių varžtų, pradedant vystyklais ir baigiant valstybės ir Bažnyčios "savaržymais".

Paviršius visada pirmiau pastebimas; gėlmė daugelio nėra nesuvokiama. Bet juk pasitaiko laisvesnių žmonių kalėjime už gatvėję lakstančiuosius. Gatvėję lakstantys gali būti minios demagogų vedami už nosies, kalėjime gi sėdintieji gali savy talpinti (nacių kalinamo Alfred Delp žodžiais) "didžią vidinę platybę ir laisvę".

Tuo nenoriu pasakyti, kad, norint būti laisvu, reikia užsidėti grandines, bet tik pavaizdavau laisvę savo esme esančią ne išorine, bet vidine — ne tiek rankoms skėčerioti, kiek pačiam apsispręsti kuo būti, žinant, kuo būti tikrai verta.

O tas apsisprendimas paprastai ateina ne "vystyklus nuspardant" ir ne kalkuliuojant savo "laisvę" išsau-

goti, bet širdimi ir protu gyvenant pilną žmogaus gyvenimą. Taip gyvendami neišvengiamai sutinkam kitus: jų ieškojimai, atradimai, rūpesčiai ir likimas tampa mūsų ieškojimu, atradimu, rūpesčiu ir likimu draugystėje, šeimoje, organizacijoje, tautoje, religijoje. Tokie ryšiai pareikalauja aukos ir atsižadėjimo bendruomenėje, kitų laisvę išsaugojant. Tačiau sava laisvė jais ne prarandama, bet pašvenčiama. Užsiangažavusiai. Vertai. Laisvai apsisprendus.

Taip pat ir religijoje. Ypač religijoje. Prie jos šiais laikais kai kurie eina ne iš to galo. Tiksliau, ne tiek eina, kiek stovi. O stovinčiam neišvengiamai ateina mintis, kad kas nors jo "laisvę" karmo: reikia tikėti, nors

nebežino kodėl; reikia daryti, nors neima noras. Ar kažkas netvarkoj su religija, kam ji uždėjo "varžtus"? Ar, verčiau, kažkas netvarkoj su sustojusiu ar iš viso nepradėjusiu eiti?

Ką reiškia — nestovėti vietoje, bet eiti? Einas nerimstančiai ieško. Jam beiėskant susidaro proga sutikti Kristų. Atvira širdim ji sutikęs neatlaiko. Jo traukos: Jo ieškojimai, atradimai, rūpesčiai ir tikslai tampa jo paties ieškojimu, atradimu, rūpesčiu ir tikslu. Tokiam nebereikia klausti kodėl tikėti: nereikia laukti, kol noras užeina. Užtenka mylėti ir daryti ką nori. Pasišventimas Kristui iššaukia kitaip nepatiriamą energiją ir entuziazmą. Tai ir yra krikščioniškoji laisvė.

Kęstutis Trimakas, S.J.

Kiekvienai generacijai yra duota paskirtis. Ateina laikas, kada užduotis yra prisiimti ant savo pečių pasaulio našta. Ateina laikas, kada savo jėgomis turim išnešti žmonijos tikslus į tą šviesą, kurioje nublunka tamsybių išvedžiojimai. Ateina laikas, kada naudą atsveria ryžtas supratęs savo pajėgumą.

Ir ateina generacija, kuri išdrįsta pakelti savo balsą ir visiems sakyti: "Ką aš galiu, to aš ir noriu". Aš galiu dirbti, todėl aš noriu ir linksmintis. Aš galiu priimti benamį žmogų į savo namus ir todėl aš noriu vadovauti. Aš galiu kentėti ir todėl aš noriu išvesti visus į ateitį, kuri seniai atėjus, nuliūdus pradeda užgesti mūsų nepastebėta.

Nekiekvienai generacijai yra duotas likimas. Aš esu lietuvis, dabar man reikia būti žmogum. Aš esu garbėtroška, dabar man reikia didybės. Aš esu šios žemės gyventojas, dabar man reikia darbo. Neklausk ką aš galiu, bet norėk daryti ką tu gali. Nenusiminti, bet džiaugtis eina naujoji generacija. Ne ieškoti, bet gyventi. Nes ateina laikas, kada reikia statyti ant tų pamatų, kurie, senai apleisti, pradeda griūti. Ateina laikas, kada žmogaus didingumą reikia išplėsti. Naujoji generacija nebando išlikti, bet stato savo gyvenimą ant lietuviybės, kuri mums yra tik pamatas, bet ne stogas.

Kiekvienai generacijai yra duota proga ištiesti ranką ir prisiimti tai, ką pasaulis nuo pat pradžios laikė tik Kūrėjo apimtimi. Ne samdiniai, bet valdovai mes esam. Nes mūsų darbai yra mūsų Tėvo darbai.

Algis Gladkauskas

...bet, antra vertus...

Prieš sendraugių suvažiavimą kai kurie gavom anketą. Joje klausama, ką galvojame apie sendraugių vardą, kaip reaguotume, jei sendraugiai pasivadintų vyresniaisiais ateitininkais. Nenustebino iškeltas klausimas, kadangi jau seniai kai kurie sluogsniai jaudinosi, kad jie vardo yra sendinami, bet anketoje pirmą kartą išgirdau jaunatviškai skambantį "vyresniojo ateitininko" vardą. Užbėgdamas už akių pačiam sendraugių suvažiavimui, kuris vienaip ar kitaip dėl vardo turėjo pasisakyti, "Draugo" vedamasis sveikino vyresniuosius ateitininkus. Pasirodė, kad suvažiavimas nenori sąjungos vardo keisti. Maniau, kad suvažiavimas šį skambų ir prasmingą naują vardą palaidojo. Pasirodo, kad jis tebesivaidena: naujai išleistoje maldaknygėje randame moksleivio, studento ir vyresniojo ateitininko maldas. Šio anekdototo išvada: vardas yra irgi nuosavybė, kurios atėmimas be savininko žinios yra irgi vagystė.

Tėvų jėzuitų koplyčioje Chicagoje su adventu pradėtos ir mišios lietuvių kalba. Kalėdoms net ir koplyčia gauna naują veidą — lieknas gražus kryžius, Petro Aleksos skulptūra, altorius, prie kurio kunigas laikys mišias veidu į žmones (gal tai pirmoji mūsų lietuviška bažnyčia su tokiu altorium). Tačiau smagiausia tai, kas koplyčioje dedasi, ne kaip koplyčia atrodo. Stebėtina, kaip mieilai žmonės pasiruošę priimti liturgijos reformą. Būgštavimai, kad liaudis dar nepriaugus (kilę iš kunigų pusės) nepasitvirtino. Atrodo, kad žmonės jaučia, ko reformos siekia — žmonėmis galime pasitikėti daugiau, negu esame linkę. Ir giesmių atžvilgiu matyti susipratimas: negirdėjau pasipiktinimo, kad "Jėzau, pas mane ateiki" buvo pakeista nauja t. Markaičio, SJ ir kun. St. Ylos "Kommunijos giesmė." Džiugu, kad moksleiviai, kurie mokosi naujų giesmių, jau reikalauja iš giesmių daugiau, negu nuo seno buvome įpratę: patys at-

sisakė giedoti apie "kūdikio akis", patys jaučia, kad mišių pabaigai reikia džiugios, ne ašaros spaudžiančios, giesmės. Jei vaikai randa naują bendros maldos būdą taip natūraliu, ar nereiktų ir mums visiems pagalvoti, kad tai ne naujovių ieškojimas, o grįžimas nuo paklydimo.

Kas būtų galėjęs tikėti, kad ir "Naujienu" rodys susirūpinimą liturginiu atsinaujinimu? Neseniai pasirodžiusiam straipsnyje jaudinamasi, kad dr. Šliupas buvo keikiamas už tai, kas dabar "Laiškai Lietuviams" rašoma. Čia prisimena citata iš anglikonų vyskupo John T. Robinson knygos "Honest to God", kurioje kalbama apie naujas religines išvalgas (18 p.): "Jų lygiai nekęs negalvojančių, kurie yra už bažnyčios, nes jie linkę labiau pavydėti tų įsitikinimų, kuriuos jie yra atmetę, ir būti giliai sukręsti, kad jie išduodami."

Ką tik pasibaigusi Bažnyčios Susirinkimo trečioji sesija yra pavyzdys, kaip labai mes esame pasidarę anglosaksiški ir nutolę nuo romėniškos autoriteto sąvokos. Gana buvo keista, kad religinės laisvės deklaracijai nebuvo duota eiga balsavimui, nors tas buvo iš anksto pramatyta ir tam buvo ruošiamasi. Net ir tūkstančio vyskupų peticija nepaveikė to, kuris turi daryti sprendimą. Gaila, kad šis veiksmas pasaulio dėmesį nukreipė nuo tikrai svarbaus suvažiavimo darbo — beveik vienbalsiai priimtos deklaracijos apie žydus. Atrodytų, kad šis epizodas parodo, kad kalbos apie demokratijos pavojus Bažnyčioje yra labai neaktualios.

Paskutinės žinios apie vyrų maldas: "Grandies" jaunieji korporantai turės po du švarkus: raudoną ir mėlyną.

Šįmet kiniečiams yra tigro metai. Lietuviams — Donelaičio. Praeitieji

— Mindaugo. Užpraeitieji — Maironio. Kultūrininkai rūpinasi rasti vardą ateinantiems metams. Originalus pasiūlymas: pavadinkim juos tik 1965 metais. Kam skelbt sukaktį vien dėl to, kad paskui muštumėmės į krūtinę, jog jos neminim? Palikim sekančius metus atsikvėpimo metais, kad paskui su atnaujinta energija pul-tume minėjimų minėti.

Anekdotas iš ALRKF suvažiavimo, į kurį buvo pakviesta ir "Ateities" redakcija. Sėdim, klausomės įdomių pasisakymų, ir visai netyčia sužinom džiugų dalyką: ALRKF turėjo tiek darbo, kad užmiršo paminėti savo penkiasdešimt metų jubilėjų. Dėl to Federaciją galima tik sveikinti, kad nežiūrint jos metų, ji dar tokia jauna ir gyva (šiuo atžvilgiu kontrastas SAS, kuri ir garbės narius kel'ą, nes du neabejotini besarti-nančios mirties simptomai — tai jubilėjų ir garbės narių gaminimas.

"Istorijoje egzilai išliko gyvi ir tautiškai grįžimo ir atsikūrimo minties motyvuoti. Mūsų jaunoji karta per savo didelį norą objektyviam mąstymui ir pritarimui prie aplinkybių per greit gali prarasti tautiškumo išlaikymo svarbą ir vėliau net patį norą ne tik už tautiškumą, bet ir už tautą kovoti", skaitome "Mūsų Vyties" gegužės-birželio numeryje. Viską aukojame lietuvybei, šį kartą ir protą.

Mano draugė, kuri kas rytą važiuoja į miesto centrą į darbą požeminiu traukiniu, praneša, kad steigiamą organizaciją (kuri užbaigs visas organizacijas) lietuviams, kurie kas rytą važiuoja į miesto centrą į darbą požeminiu traukiniu. Neteko girdėti, ar nauja organizacija jau turi statutą, bet vardą turi — Loop Luggans' League.

A. Skirmuntaitė

Trys sąjungos

SAS vasaros stovykloje įvyko simpoziumas visų trijų sąjungų veiklos klausimais, kuriame kalbėjo MAS pirmininkas Jonas Račkauskas, tuometinis SAS pirmininkas Jonas Boguta ir ASS sekretorius Kęstutis Keblys. Tikslas buvo supažindinti studentus ateitininkus su moksleivių ir sendraugių organizaciniu gyvenimu ir padiskutuoti bendrą darbą.

Moksleivių Ateitininkų Sąjunga

Moksleivių Ateitininkų Sąjungos tikslas yra suburti visame pasaulyje esančius lietuvių katalikus moksleivius ir ugdyti sąmoningus, kūrybingus ir veiklius asmenis, naujinti aplinką pagal Kristaus mokslą ir kovoti dėl Lietuvos laisvės. Sąjungos tikslų geriau siekti, MAS suvažiavimas renka asmenis, kurie sudaro MAS centro valdybą. Dabartinėje valdyboje yra kun. Gediminas Kijauskas, SJ, MAS dvasios vadas, Jonas Račkauskas, pirmininkas, Janina Radvilaitė, vice-pirmininkė, Rimantas Pauliukonis, vice-pirmininkas Rytuose, Ramunė Juozavičiūtė, sekretorė, Kęstutis Bagdonas, išdininkas, Adomas Viliušis, sendraugių reikalų referentas, Aušrelė Skirmuntaitė, globėjų reikalų vedėja, Alvydas Bičiūnas, užsienio skyriaus vedėjas.

Šių asmenų atsakomybė yra vykdyti sąjungos tikslus, ieškoti naujų priemonių ir priėjimų, kad sąjungos darbai būtų kuo geriausiai atlikti. Su kokiais darbais susiduria MAS centro valdyba? Pirmiausia yra ryšių palaikymas su 34 moksleivių kuopomis, išmėtytom po visą pasaulį. Kur važiuosite, kur apsistosite, visur rasite MAS kuopą, ar tai būtų Anglijoje, Australijoje ar Pietų Amerikoje. Rasite MAS kuopą, kuri bus aprūpinta programomis, aplinkraščiais.

Centro valdybos darbai nesibaigia su ryšio palaikymu. Ant jos pečių krinta eilė kitų darbų ir rūpesčių. Tiesioginiai Centro Valdyba rūpinasi vyresniųjų ir jaunesniųjų moksleivių ateitininkų stovyklų Dainavoje pravedimu. Vice-pirmininkui rytuose tenka Rytų MAS stovyklos ruošimas ir pravedimas. Centro Valdybos priežiūroje normaliai būna stovyklos Kanadoje, Kalifornijoje ir Pensilvanijoje. Kiekviena stovykla reikalauja daug darbo ir galvojimo.

Mūsų visų skaitoma "Ateitis" taipgi yra Moksleivių Ateitininkų Sąjungos leidinys. Tenka daug naktų dirbti, kad "Ateitis" sąskaitos būtų užmokėtos ir kad visa administracinė mašina gerai veiktų.

Laikas nuo laiko gauname laiškus su prašymu įsteigti naują kuopą. Šiuo metu dvi naujos kuopos yra steigia-

mos Kanadoje. Bet aišku, ne per laiškus kuopas galima įsteigti. Reikia vykti, kalbėti, skatinti.

Moksleivių sąjunga tai ne studentų ar sendraugių. Programą studentams galima paruošti schematiniu būdu ir to užtenka. Moksleiviams tai kitas dalykas. Reikia čia atsiminti, kad moksleiviai ateitininkai yra dalinami pagal tris amžiaus grupes: vyresnieji (high school amžiaus), jaunesnieji (5-8 skyriai), jaunučiai (1-4 skyriai). Programą ruošti yra ne juokas, bet rimtas, metodiškas darbas, kuris turi būti pagrįstas pedagoginėm-psichologinėm žiniom. Kiekvienas amžiaus skirtumas reikalauja naujos programos, naujo priėjimo ir kaip visuomet — darbo. Centro Valdyba šiuo metu ruošia programas, kurios bus pritaikytos ir išbandytos, kurios tiktų kiekvienai amžiaus grupei. Kun. Stasio Ylos programa jaunučiams yra šiuo metu perredaguojama ir papildoma, — jaunesnieji MAS nariai turės savo atskirą ir pilną programą.

Globėjų klausimas yra labai svarbus ir MAS Centro Valdyba deda pastangas, kad globėjai būtų kuo geriau informuoti ir kad net patys globėjai dalyvautų planavime ir veiklos sprendimuose. Pirmas žingsnis suartinti MAS Centro Valdybą ir globėjus buvo šių metų balandžio 4-5 d.d. Clevelande įvykęs sėkmingas ir darbingas MAS globėjų suvažiavimas.

Kaip gali sendraugių ir studentų sąjungos padėti moksleivių ateitininkų sąjungai atlikti jos uždavinius?

Moksleivių Ateitininkų Sąjunga buvo nepaprastosios konferencijos įpareigota atkreipti ypatingą dėmesį į talkos jaunučiams ir moksleiviams reikalą. Tokios talkos konkretūs uždaviniai būtų šie:

1. Pagalba kuopoms ir jų globėjams prisidedant prie susirinkimų programų pašnekesių paruošimu, meninės programos parengimu, susisiekimo priemonių parūpinimu.

2. Pagalba ruošiant kuopos pasirodymus, metines šventes.

3. Surandant kuopoms globėjus, būrelių globėjus ir paruošiant juos pareigoms. Rūpinantis Dvasios Vadų pakvietimu.

4. Sudarant sąlygas, kad didesnis skaičius jaunučių ir moksleivių ateitininkų dalyvautų vasaros stovyklose.

5. Pasirūpinant, kad vasaros metu moksleiviai ateitininkai įsijungtų į sportinę veiklą, pasiruoštų meniniams pasirodymams ir turėtų sveiką, lietuvišką aplinką.

6. Rūpinantis, kad "Ateities" žurnalas vietovėj būtų platinamas, kad pasiektų kiekvieną ateitininką. Pasiųstengti surasti korespondentų, kurie žurnale pavaizduotų vietovės veiklą korespondencijom ir nuotraukom.

Sėkmingesnei Moksleivių Ateitininkų Talkos veiklai prašome sudaryti talkos komitetus iš sendraugių, studentų ateitininkų ir moksleivių tėvų atstovų. Šie talkos komitetai palaikytų tiesioginį ryšį su kuopos globėjais ir dvasios vadais ir informuotų MAS Centro Valdybą apie savo veiklą.

Kiekvienas studentas bei sendraugis turėtų pajusti atsakomybę prisidėti prie darbo. Nes kiek daug iš mūsų nuolat tik imame iš organizacijos, o atėjus laikui jai atsilųginti, atsakome — aš neturiu laiko!

Žvilgtelėkime į narių perėjimą iš sąjungos į sąjungą. Tiek draugovėm, tiek skyriams, tiek kuopom siūlyčiau padaryti sąžinės sąskaitą. Ar iš tikrųjų mes esame savo vienetuose užtenkamai draugiški ir patraukiantys? Kodėl mūsų nariai nutrūpa? Kiek kartų mes kvietėme savo organizacijos jaunesnius narius į savo susirinkimus? Ar darėme bendrus susirinkimus, kurie būtų patrauklūs

abiem? Kiek kartų į šokius, jei tokius iš viso turėjome, kvietėme savo organizacijos jaunuosius narius? Kiek kartų pasisiūlėme pavežti juos į iškylas?

Jei atsakymai į šiuos klausimus yra "Retai" ar "Niekad", tai mes ir mūsų organizacija esam varge! Imkimės tos ugnies, kuri uždegė mūsų organizacijos kūrėjus ir susipratę padėkime vienas kitam realizuoti mūsų aukščiausią tikslą.

Studentų Ateitininkų Sąjunga

Savo pasisakymą norėčiau vystyti pagal sekanti planą. Pirmiausia, apibūdinti bendrai kas SAS yra ir kaip ji turėtų atrodyti. Tada pažvelgti į kitus mūsų federacijos vienetų ir pasvarstyti, kaip jie galėtų prisidėti prie mūsų problemų sprendimų.

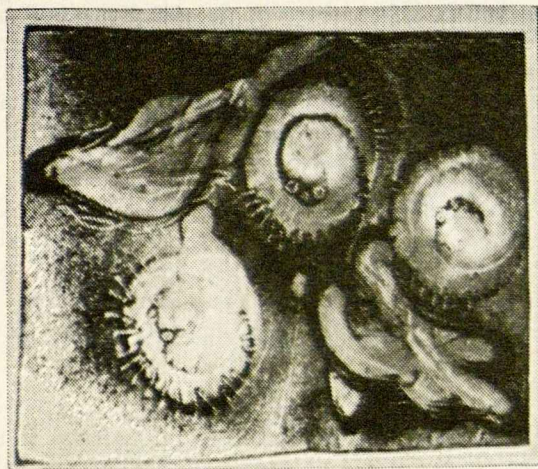
Nemanau, kad reikia apibūdinti SAS aiškiai ir kategoriškai sąvokom. Savaime aišku — mums visiems reikia sekti penkis principus, būti gerais katalikais ir taip toliau. Bet tas visvien dar nieko nepadės. Taip, SAS yra katalikiško akademinio jaunimo organizacija. Jos pareiga yra tą jaunimą organizuoti. Ir to organizavimo tikslas nėra vien tik tarnauti Dievui ir Tėvynei. Studentų Ateitininkų Sąjunga esame mes, ir tie, kurie dar nežino kas jinai yra, pabuvę tarp mūsų, sužinosite tai geriau negu žodžiais gali pasakyti.

Apibūdinant SAS veiklą, kyla labai sunkių klausimų. Pirmiausia — kokia ta veikla yra? Ką bandoma per ją atlikti? Iš matomų įvykių, centro valdyba organizuoja kursus bei stovyklas. Ji įsivelia į laiškų rašymą, kuriam kartais galo nesimato. Draugovės ruošia savo susirinkimus, pobūvius, iškylas ir t.t. Apie šitokią veiklą mes dažniausia spaudoje ir girdime. Ji beveik išsemia visas dabartines veiklos formas.

Tokios veiklos pasisekimą ar nepasisekimą mes galime spręsti bei vertinti. Man teko šiais metais aplankyti beveik visas sąjungos draugoves ir gal nors paviršutiniai susipažinti su ta veikla. Mano išvados yra, kad tokia veikla klesti izoliuotose vietovėse. Vienoje ar kitoje draugovėje. Daugumas draugovių neįstengia suruošti susirinkimo, kuris būtų vertas to vardo. Neįstengia suorganizuoti kokį pasilinksminimą bendru draugovės vardu. Iš šio taško žiūrint, man atrodo, kad esame silpnoje padėtyje. Tik pažvelkime į mūsų korporacijas. Korp! Grandis, Korp! Kęstutis jau oficialiai neegzistuoja. Korp! Šatrija bei Korp! Giedra dar gyvos, bet labai ramios.

Iš ko šitas viskas išplaukia? Kokios yra priežastys? Man atrodo, atsakymas yra tame, kad esame praradę savo organizacinį aktualumą. Bent tą aktualumą, kuris buvo Lietuvoje. Dalinai čia ne mūsų kaltė. Mes esame ne savoje žemėje ir be didelės kasdieniškos bendruomenės. Mes čia susirenkame tik tai įžymesnėm progom ir mūsų veikla negali apimti kasdieniško įvykių. Mes galime bendrauti kaip studentai ateitininkai geriausiu atveju kas dvi savaites, ir jeigu esame laimingi turėdami daug panašių artimų draugų, tai tada bendraujame kas savaitgalį. Bet visvien tas bendravimas nekyla iš kasdienišku mo ir prarandame daug tamprumo ir nuotaikos.

Bet iš kitos pusės žiūrint, to aktualumo praradimas yra ir mūsų kaltė. Mūsų šūkis yra "visa atnaujinti Kristuje". Šitie žodžiai turi daug prasmės ir jie yra aktualūs. Tuo įsitikinti tik reikia apsižvalgyti. Pajusti gyvenimo tempą ir jo nuotaikas. Bet šitą aktualumą nėra taip lengva suprasti ar jo dėsnius ir reikalavimus vykdyti. Tai

Ateitininkų Sendraugių Sąjunga

Žiupsnelis statistikos: sąjunga turi apie tūkstantį narių, kurie sudaro 23 skyrius (JAV — 14, Kanadoje — 4, Australijoje — 2, Italijoje, Prancūzijoje, Vokietijoje — po vieną). Didžiausias skaičiumi yra Chicagos skyrius, turįs virš šimto narių. Veikliausi yra Chicagos, Los Angeles, Clevelando ir Adelaidės skyriai. Sąjungą valdo centro valdyba, kuri renkama trims metams korespondenciniu būdu. Sąjungos suvažiavimai vyksta kas trys metai.

Sendraugių veikla reiškiasi dviem plotmėmis: asmenine ir organizacine. Išėjęs ateitininkiską mokyklą, sendraugis yra paruoštas eiti į visuomenę ir joje dirbti, reikštis kaip individas. Mūsų visuomeniškumo principas reikalauja, kad sendraugis neužsidarytų vien savo organizacijoje, bet atiduotų duoklę, aktyviai reikštųsi lietuviškoj bendruomenėj. Visa eilė sendraugių iš tikro aktyviai reikiasi visuomenėj ir su kaupu atiduoda savo duoklę. Sendraugių veikla, kaip organizacijos, nėra tokia stipri ir plati, kaip jų asmeninė veikla. Savaimė suprantama, vidinė veikla — organizacinio rato sukimas — vyksta normaliai. Skyriuose ji reiškiasi susirinkimų forma ir socialiniais subuvimais. Skyriuose auklėjamasis — intelektualinis momentas nėra visai užmirštas, bet gerokai silpnėjęs, negu pas studentus. Skyrių išorinė veikla labai silpna. Vietinei visuomenei skyriai duoda labai mažai (išimtis — Chicagos skyrius) — paskaitą — vieną kitą, parengimą, koncertą. Kaikurie skyriai imasi atsakomybės už jaunučių-moksleivių veiklą savo vietovėj. Bet ir tai daugumoj asmeninės iniciatyvos reikalas.

Veikla sąjunginė plotmė — atkreipta į vidų, į „vežimo vežimą“. Ryškiausias centro valdybos pasireiškimas, tai stovyklos — studijinės savaitės. Jos duoda progos sendraugių intelektualiniam-socialiniam bendravimui. Stovyklos tobulėja, iškeliama kultūrinis aspektas. Be stovyklų, rūpinamasi prof. Pakšto paminklu ir monografija, vėjais „Ateičiai“, daroma magnetofono paskaitų biblioteka, prisidedama prie Pax Romana knygų vajeaus.

Žvelgiant į narių sudėtį ir nuotakas, matome, kad skaičiumi vyrauja vyresnės kartos sendraugiai — universitetus baigę Lietuvoj. Dauguma jų atstovauja ortodoksines pažiūras, yra konservatoriai įvairiais veiklos, visuomeninio gyvenimo ir Bažnyčios reikalų klausimais. Mažuma yra taip vadinami „jaunieji sendraugiai“. Ši frakcija daugumoj atstovauja „liberališkesnes“, lankstesnes pažiūras visais klausimais. Nors „jaunų piktų vyrų“ nėra pakankamai, kad pakeistų visą ASS veidą, bet pakanka, kad sąjunginiuose pasireiškimuose duotų toną. Pavyzdžiui, šių metų stovykloj visas žvilgsnis stovykloj buvo naujoviškas, atkreiptas į ateitį, ne į praeitį, į judrumą, ne konservatyvumą.

Ar yra kartų konfliktas? Ne, bent sąjunginiuose pasireiškimuose. Iš vyresniųjų nėra reakcijos — nėra bandymo sustabdyt jaunųjų veržimąsi. Priešingai — noras, ne visuomet atvirai ir tinkamai išreikštas — kad jaunieji ateitų ir perimtų sąjungos veikimą į savo rankas. Vyresnieji negali būti atversti, neprisipažįsta įtikinti naujų pažiūrų, bet joms nesipriešina. Suprantama, kad „upės bėgimo nebeužtvens“, todėl nors nepriima, bet domisi. Kartų problema kyla socialiniame ir intelektualiniame bendravime vietovėse. Kartais sunku surast bendrą kalbą. Tam reikia didesnio skaičiaus jaunų žmonių kiekvienam skyriuje.

reikalauja daug galvojimo, daug matymo bei žiūrėjimo bei apsisprendimo ir didelio pasiryžimo.

Konkrečiai kalbant, aš norėčiau sąjungoje matyti škančius dalykus. Norėčiau, kad mes pripildytume „Ateities“ puslapius. Joje turėtų rasti mūsų poezija, mūsų straipsniai, kurie gvildintų mūsų laikų klausimus, norėčiau matyti mūsų veiklos aprašymus, taip pat norėčiau matyti mūsų humorą. Draugovėse norėčiau matyti gerai išnaudojamas esamas galimybes. Amerikiečių visuomenė nėra nuskurusi ir biedna. Man kartais atrodo — ji duoda daugiau negu mes įstengiame. Tai kodėl nepasinaudoti? Kodėl pasilikti vien tik nuobodžių susirinkimų ribose? Ar negalima iškelti koncertą, į parodą ar paskaitą?

SAS stovi centrinėje pozicijoje. Moksleivių ir sendraugių sąjungos yra esminiai reikalingos mūsų klestėjimui.

Pirmiausia, paimkime moksleivių sąjungą. Mes gauname tokį žmogų, kokį ta sąjunga išaugina. Suprantu, kad dabartinė moksleivių centro valdyba yra susirūpinusi narių brandinimu. Mes norime konkrečiai prie šito darbo prisidėti. Nes mums yra svarbu, kad pas mus ateitų nariai, kurie jau yra bent kiek subrendę ateitininkiškoje dvasioje.

Iš sendraugių mes norėtumėm daugiau prašyti. Iš mūsų pusės, mes turime dėti ir dedame pastangas, kad būtų nuoseklus perėjimas iš vienos sąjungos į kitą. Tai yra svarbu, nes ateitininkijos stiprumas remiasi mūsų organizacine struktūra. Bet sendraugiai gali prisidėti aktyviau prie SAS veiklos. Pirmiausia, norėtumėm didesnės pagalbos mums vykdant mūsų studijinę programą. Taip pat norėtumėm gyvesnio domėjimosi mumis, studentais. Kartais atrodo, kad paskiruose miestuose sendraugiai ir studentai nieko bendro neturi. Jaučiasi, kad pranyko ta sena ir prasminga tradicija, kada sendraugis pasikviestų studentus į savo namus. Mes palaikome oficialius ryšius, bet asmeninis kontaktas yra labai svarbus ir man atrodo reikėtų idėti pastangų jį pagyvinti ir praplėsti. Taip pat norėtumėm didesnio duosnumo. Turiu čia įsiterpti ir padėkoti visiems sendraugiams, kurie mus sušelpė mums organizuojant žiemos kursus. Be jų pagalbos jie tikrai nebūtų įvykę. Mes iš jūsų ir norime tokios dvasios.

Susumuojant — iš moksleivių sąjungos mes norime sava sąjungai atramos. Iš sendraugių mes norime pagalbos sava sąjungai kilti ir augti.

Tenka pripažinti, kad Krikščionių Demokratų — Lietuvių Fronto skilimas buvo smarkiai atsiliepsęs į sendraugių sąjungos veiklą. Lietuvių Fronto nariai sukūrė veiklą savo tarpe sendraugiškos veiklos pobūdžiu. Krikščionys demokratai pasiliko sendraugiuose, bet nustoje visos eilės veiklių žmonių iš Lietuvių Fronto, nepajėgė sendraugių sąjungos pastatyti tinkamą aukštumą. Rūpėjo politika, politiniai ėjimai. Buvo apleistas kultūrinis-intelektualinis aspektas. Kadangi Lietuvių Fronto ir Krikščionių Demokratų konfliktas buvo platus ir aistringas, ir kadangi abiejų partijų žmonės buvo sendraugiai, ši politinė trintis ir nesantaika buvo ryški ir sendraugių sąjungos gyvenime. Politinė nesantaika nėra didelė problema šiuo metu, ypač kai ASS pradeda perimti jaunoji karta, kuri yra politiniai neužsiangažavusi.

Gal pastebėjote iš mano padarytų implikacijų, kad pagrindinė — viena iš svarbiausių ASS problemų yra jaunosios kartos įsijungimas į sąjungą. Nuo jaunųjų įsijungimo priklausys ASS tolimesnis augimas ir tobulėjimas. Ir juo daugiau įsijungs, tuo pats veikimas sąjungoj bus gyvesnis ir įdomesnis.

Tęsdamas tą mintį, noriu kreiptis į jus, trumpai paliesti studentų — sendraugių santykius. Kokia jūsų pažiūra į sendraugių sąjungą? Kaip jūs vaizduojatės sendraugius? Bijau, kad nebūtų taip, kaip su jūsų pirmtakais — mano kartos buvusiais studentais. Daugelis jų žiūrėjo į ASS kaip į visai atskirą organizaciją, beveik nieko bendro su SAS neturinčią. Jie neįtę aiteitininkiš-

ko tęstinumo. Užtat, daugelis, kai jau išmetė iš SAS, statė klausimą: stot, ar nestot į ASS, panašiai, kaip svarstytų ar stot į golfo ar į meškeriojų klubą. Taip klausimą pastačius, matosi ir daugelio nubyrėjusių aiteitininkų racionalizacija — ASS netobula, bloga organizacija, nežinoma, tai kam man į ją stot?

Bet ar taip galima statyti klausimą? Ne. ASS pastatyti vienam lygy su medžiotojų ir meškeriojų klubu gali tik tas aiteitininkas, kuris SAS buvo vien dėl socialinių motyvų, vien dėl to, kad ten jam buvo smagu, kad "gerus laikus" galėjo apturėti. Taip gali galvoti tik asmuo, kuriam aiteitininkiškas judėjimas nieko gilesnio nereikia.

Reikia atsiminti, kad visi mes, ir studentai ir sendraugiai, esam tos pačios Aiteitininkų Federacijos nariai. Užtat ASS yra logiška SAS tęsia. Baigusiam aukštesnįjį mokslą aiteitininkui ASS nėra kokia svetima organizacija ir jam nereikėtų apsispręsti stoti, ar ne. Tad studentas, kalbėdamas apie sendraugius, negali sakyti "jie". Joki jie, nes visi esame mes, esame aiteitininkais ir sendraugiai ir studentai. Užtat ir SAS ir ASS yra abi jūsų organizacijos. O kai baigsit studijas, ASS bus tikrai, be jokios abejonės jūsų organizacija. Ne svetima, bet sava. Tegul ir netobula ir su trūkumais, bet sava.

Ar galima atsisakyti stoti į ASS vien dėl to, kad ten yra trūkumų ar netobulumų? Jei tai sava organizacija — negalima. Atmesti sendraugius vien dėl to, kad organizacija netobula, būtų didelio laipsnio defetizmas. Kadangi tai sava organizacija, mes jungiamės į ją. Ir jei ji netobula — savo darbu ir pastangomis darome ją tobulesnę. Juk ar mes traukiamės iš pasaulio, vien dėl to, kad jis blogas? Ne, nesitraukiame. Juk rodos, mes norime atnaujinti. Mes nesitraukiame, bet pasineriame į jį ir bandome jį pagerinti, patobulinti.

Nenoriu paneigti psichologinių problemų, kurios kyla pereinant iš vienos sąjungos į kitą. Bet tai natūralios problemos, gyvenimo dalis. Visi žinom, kad maloniau studentauti, negu dirbti, baigus studijas, kad lengviau laisvai viengungiaut, negu užsikrauti šeimos našta ir pareigas, maloniau SAS negu ASS. Tačiau studentais amžinai negalima likti, o daugumai — ir viengungiais. Negalima visą amžių ruošti gyvenimui — kada nors reikia pradėti ir gyventi.

Negalėsit visą amžių būt studentais aiteitininkais, ateis laikas tapti sendraugiais. Užtat aš prašyčiau jūsų rimtai pasvarstyti šį organizacinio tęstinumo klausimą, ir žiūrėti į reikalą realiai ir giliai aiteitininkiškai.

Baigdamas, noriu jus visus pakviesti į ASS suvažiavimą Clevelande ir į ASS stovyklą, 1965 m. rugpiūčio pirmąją savaitę Dainavoje.

Straipsnis iliustruotas dviejų dail. Giedrės Žumbakienės kūrinijų nuotraukomis iš parodos "Drauge".

Elena Bradūnaitė

Amžinybės nuotrupos

*Elegantiškai trykštanti forma
atspindi saulės diską.
Lankas tos nežinomos,
nematomos,
tolimos
būtybės
aiškiai nubrėžia
saulės ribas.*

*Bet saulė bejėgė.
O gamta pašėlus
randa ramybę
siautėjime.*

*Žmogaus mažumas
yra įžiūrimas
tik Didžiojo Nežinomojo
genijaus teptuke,
bandančiam nuolat
ir nuolat
nutapyti saulės figūrą.*

*Staiga sukilimas!
Sukilimas prieš saulę!
Juodukai kaukia,
— Tai saulė,
tai saulė kalta, kad mes juodi! —
Ir jie daužo dundančius būgnus,
išreiškiančius jų skausmą.
Jie tiki savo verte
— garso tuštumoj.*

*Tikrai saulė bejėgė.
Bet jeigu ji būtų,
kaip nuo amžių
sakoma, kad buvo,
tai ta elegantiškai
spindinti forma
yra nuotrupa
amžinybės.*

JAUNUOLIAI NUSIKALTĖLIAI

Šiomis dienomis, kada pasaulio moralė slenka žemyn, ir jaunuoliai slenka žemyn. Spauda yra pasidariusi tokia біаuri. Ji deda vien jaunimo blogumus. Jaunimas, perskaitęs laikraštį, kuris turi antraštę "Jaunuolis užmušė senuką", norės pakartoti tokį incidentą, kad jų vardai pakliūtų į spaudą.

New Yorke, Chicagoje, Bostone, po visą pasaulį, yra susiorganizavę "street gangs". Knyga "The Shook up Generation" man davė gerą tokių kelių gatvės gaujų vaizdą. New York Red Hook Housing Project yra baisus rajonas. Ten nuo ketvirtos valandos po pietų iki kokios pirmos valandos ryto stovi berniukai pasiruošę užpult ir kartais net užmušt kokį nekaltą žmogų. Tie berniukai labiausiai nusistatę prieš to Housing Project gyventojus. Bedford-Stuyvesant rajonas New Yorke, kuriame gyvena negrai, yra dar vienas pavyzdys. Čia viena vaikų gauja eina prieš kitą. Tai yra pavyzdys, kad geografiija, o ne rasė apsprendžia vaikų durnystes.

Paklauskim klausimą — kodėl jaunimas tokias gaujas sudaro? Jie patys pasako, kad gauja jiems duoda saugumo jausmą. Ar jie neturi tėvų, kurie galėtų jiems duoti saugumą? Ne, daugumas jų tėvų nesidomi, ką jie daro. O kai jų vaikai yra policijos pagauti, jie sako, kad jų Jonukas ar Marytė negalėtų tokių dalykų padaryt.

Kodėl jie pasidaro tokie blogi? Todėl, kad jie mato šiam pasauly blogybes. Mes gyvenam tokiais laikais, kurie iškelia žiaurumą. Kaip jaunuolis tą pastebėjęs gali būti nepaliestas? Laikraščiai iškelia lytinius iškrypimus ir žudymą. Jie mato vyresnio amžiaus žmones pasigėrusius. Kai jie patys nori pabandyti, jiems neparduodami gėrimai. Karnivalai turi "laimės ratą", o kai jaunuolis žaidžia "craps", jis yra areštuojamas.

Harrison Salisbury, knygos "The Shook-up Generation" autorius, sako, kad jaunimas nueina blogais keliais dėl to, kad jam trūko meilės ir

MANO PASAULIS

Turiu aš pasaulį savo.
Jis apdengtas ir nuliūdęs,
Lyg rugiai siūbuoja
Nuo vienos pusės į kitą,
Norėdamas ką nors surast.
Trokštu Tave,
Noriu Tave,
Noriu rast džiaugsmą,
Noriu švelnumo.

Skrajojau per visą pasaulį,
Gyvenimas pasikeitė,
— Radau aš Tave.

Bet kas ten?
Varnas juodas skrajoja,
Ieško sudraskyt kieno
gyvenimą.
— Pamatė mane.
Ne! Negali būt:

Mano gyvenimas baigtas,
Pasaulis griūna.
Taip dar norėjau Tave
pamatyt.
Nors vieną kartą
Taip norėjau dar pasidžiaugt.

Užsidegė man pasaulis,
Viskas nyksta —
Tavęs nebematysiu —
Negaliu galvot —
Neturiu jėgos Tave pašaukt.
Leisk man grįžt prie Tave.
Temsta viskas,
Mano pasaulis niūrus,
Nebegražus.

Per miglą neaiškiai
Matau formą.
Noriu pabėgt!
Negali būt:
Ar vėl atskrido pasaulį
Mano pabaigt suardyt?
Ar negali matyt, kad aš jau
kenčiu?
Artėja. Ne, tai ne jis.
Tai tu pas mane grįžai!

Taip apšviestas, kad negaliu
pažiūrėt.
Švelniai paimi mane į savo
rankas.
Ir tuoju gyvybė man grįžta.
Man naujas pasaulis pasirodo
Neapsakoma grožybe.
Tai mano pasaulis.

saugumo, kai jis dar buvo mažas. Laikraščiai ir televizija yra tik antraeiliai dalykai. Vaikas, kuris yra prižiūrimas, gal ir suorganizuos gaują, bet tokia gauja nežudys žmonių. Ar ne teisybė, kad žmonės nori būti su kitais žmonėmis? Jei vaikas yra prižiūrimas namie, jam nereikia ieškot blogos gaujos, kad jis gautų to, ko jam yra reikalinga.

Kaip galima sustabdyti tokias gaujas? Klausimas nėra dar atsakytas. Policija yra sustiprinta, kad ji būtų pasiruošusi prilaikyt jaunimą. "Social

workers" mėgina padėt, bet vis dėlto tai yra sunkus ir ilgas darbas.

Chicagoje neseniai dvi mokyklos — Florence Nightingale ir Šv. Ritos pradžios mokyklos — buvo vandalizmo vietos. Sudaužyti langai, išversti kambariai, dažais apipiltos sienos, ištepotos grindys — tai yra tik keli biauūs vandalizmo veiksmai. Kalbėjau su kaimyne, kuri buvo vienos iš šių mokyklų PTA susirinkime. Ten kalbėjo policininkas apie jaunimo nusikaltimus. Jis pasakė, kad jei tėvai nustatytų tvarką namie, ir

jų vaikai žinotų, kad tėvai jais rūpinasi, jaunimo nusikaltimai sumažėtų. Jis davė vieną pavyzdį iš priemiesčių. Ten vaikai daužė langus. Buvo paskelbta, kad jei bus kas nors pagautas, jo tėvai turės užmokėti už sudaužytus daiktus. Kai tik buvo tas paskelbta, ši problema pasibaigė. Tėvams nepatiko mokėti pinigų ir jie priگریbė savo vaikus.

Bet aš žinau, kad tai nevisada galios, ir jaunimo problema gyvens ir toliau.

Dalia Bakaitytė

NUOTRAUKŲ

PARODA

Aprašant kun. Algimanto Kezio, S.J., nuotraukų parodą, geriausia ją lyginti su jo paties praeitų metų pasirodymu. Nors šiais metais ypatin- gai reiškėsi paprastumas sustatyme ir kontrastai fotografijose, buvo žymiai mažiau nuotraukų, nes vaizdų temos buvo ribotos: pasaulinės parodos išpūdžiai. Kaip sniegas būna baltas ir tyras, kol žmogaus neliestas taip nuotraukos buvo žavesnės pernai, kai dėmesio centras nebuvo tas pat žmogus.

Atrodo, kad šių metų paroda tikrai domėjosi dvi rūšys žmonių: rimti meno kritikai, ir tie, kurie buvo New Yorke ir kuriem vaizdai pažįstami. Pernai kiekvienas įėjęs į galeriją galėjo išsirinkti mėgiamiausią nuotrauką — viešpatavo temų įvairumas. Rodės, kad tada visos nuotraukos norėjo išpasakoti skirtingą pasaką, ar parodyti nepastebėtas žemės grožybių detales. Nuotraukos paveikė žiūrovus, nes visos pažadino jausmus arba prisiminimus.

Iš esmės, šių metų nuotraukos buvo žavios. Nors pirmas žvilgsnis atrado vienodumą, ilgesnis įsižiūrėjimas — gilią reikšmę paveiksluose. Reikėjo tikrai pastebėti smulkmenas, pažiūrėti į šešėlius, į žmonių veidų išraiškas. Po kiek laiko, nuotraukos prabilo — spalvotas vyras belaukiantis traukinio pasidarė ne vien tik asmuo, bet reprezentacija ilgesio ir vienišumo. Lapai ir jų ant stogo metami šešėliai, kitoj nuotraukoje, liko apsaugotas ir neličiamas pasaulio kamputis. Ilgas stebėjimas įrodo, kad kiekviena nuotrauka seka pasaką; seka nebaigiamą žmonijos skausmo, meilės, džiaugsmo, vilties, pasiryžimo ir rūpesčio pasaką.

Kun. Kezys padeda suprasti nuotraukų reikšmę ir išgirsti jų sekamąją pasaką savo duotais užvardinimais. Šie pavadinimai nepaprastai gerai tinka nuotraukoms ir poetiniais žodžiais išreiškia nuotraukų pagrindinę idėją. Jie pašnibžda daugelio paveikslų giliausias mintis.

Bet fotografija nėra vien jausmų

SUTEMA

*Saulė ten toli šviečia
Visą pasaulį norėdama apšviesti.
Debesys spalvom keičiasi,
Saulės apdengti švelniai.
Ten toli fioletiniai debesys
visokiom figūrom žaidžia.
Spinduliai ant jūros krenta,
Lyg norėdami viską pajust.
Širdis plaka taip gyvai,
pamačius tokią gražią gamtą.
Siela nuraminta, pajutusi
Visas gamtos galias.
Staiga! Širdis suvirpo!
Siela atbudo!
Pašokau ir aš — nežinodama ką daryt.
Pažiūrėjus, pamačiau,
kūnai lyg skruzdėlės,
Šoka į bedugnę,
Negalvodamos, nejausdamos,
Bet norėdamos dar gyvent.
Žiūrint, širdis man apalpo.
Kodėl aš negaliu taip pat lėkt, pabėgt?
Tylėjau, nes žinojau aš atsakymą!
Saulė daugiau nebešvietė,
Visas gamtos gražumas pranyko.
Nebeturiu vilties —
bet žinau, kad vėl būsiu linksma,
turėsiu neapsakomą laimę —
Ir taip viskas aptemo...*

dalykas. Technika — žinojimas ką nutraukti, iš kurios pusės, su koku apšvietimu, ir kada — padaro skirtumą tarp paprastos nuotraukos ir meno. Gavęs aparatą kai baigė seminariją, kun. Kezys yra papratęs žiūrėti į gyvenimą per foto aparato akutę. Galbūt todėl jis rado mūsų pasaulinėje parodoje tą, ką daugelis kitų nepastebėjo.

Vienas žodis sako, ką nuotraukos parodo: kontrastą. Aiškiai mato si skirtumas tarp žmonių ir jų pastatytos ir paruoštos parodos. Rodos jau žmonės nebėra valdovai savo kūrinio, bet tų pastatų didybė juos valdo. Žmogus lieka menkas prieš savo galingus pastatus. Kontrastas matomas ir tarp žmonių — tarp tų,

kur juokias, ir tų, kur liūdi; tarp tų, kurie pasiryžę ryte klajoti per parodą, ir tų, kurie pavargę naktį ieško poilsio.

Idomu pastebėti, kad ši kun. Kezio paroda taip pat parodė kontrastą tarp žiūrovų: buvo tie, kurie greitai apibėgo, žvilgterėjo ir garsiai girdami vos matytas nuotraukas išbėgo; buvo tų, kurie stovėjo mėgindami surasti nuotraukų reikšmę ir supratę galybę ir grožį jie išėjo tyliai susimastę.

Kritikai iš Chicagos Meno Instituto išgyrė neseniai surengtą kun. Kezio parodą ir nutarė ją pakartoti Instituto patalpose nuo gegužės 25 d. iki liepos 18 d.

Irena Rušenaitė

DONELAIČIO METUS UŽBAIGIANT

Dažnai mes išsireikiame: o, kaip greitai laikas bėga! Ir tai yra tikra tiesa. O tam paliudyti turim kad ir šiuos metus, kurie kiekvieną dieną vis daugiau linksta ir žilsta, skaičiuodami savo paskutines minutes. Visi dabar su nekantrumu laukiame ateinančių naujų metų. Bet, man atrodo, galėtume minutėlei stabtelėti ir pagalvoti apie senuosius.

Kaip dauguma mūsų žinome (o jei-gu ne, tai kaip tik laikas sužinoti), 1964 metai buvo mūsų atžymėti kaip Donelaičio metai. Jais atšvesta du šimtai penkiasdešimtieji metai nuo Donelaičio gimimo.

Metų bėgyje buvo daug kur pri-rašyta apie Donelaičio "Metų" didelę literatūrinę vertę ne tik lietuviams, bet ir visam kultūriniam pasauliui. Tad man čia neapsimoka tai toliau nagrinėti, nes tą mūsų garsūs poetai ir rašytojai labai aiškiai ir įdomiai jau yra padarę. (Pavyzdžiui, Aistis "Draugo" kultūriniam priede, "Aidų" visas trečias numeris, "Lituanus" Do-nelaičiui skirtas ištisas numeris).

Daug buvo suruošta įvairių minė-jimų ir juose buvo giriamas Done-laitis bei jo neužmiršamas kūrinys. Lietuviškų mokyklų metraščiai buvo pripildyti įvairiais rašiniais, kuriuo-se dažnai sutinkamas Donelaičio var-das. O taip pat ir klasėse daug gar-siau nuskambėdavo "Jau saulėlė vėl atkropdama budino svieta...", kuomet mokytojas, nors ir nevisada sėkmin-gai, bandydavo mokiniams išaiškinti hegzometro skambumą.

Donelaitis, sėdėdamas Tolminkie-mio klebonijoje ir rašydamas "Me-tus", šito viso tikrai nesitikėjo. Ši-tai žinodamas, jis tikrai būtų sujau-dintas. Bet aš manau didžiausia jam staigmena būtų žinia, kad jojo "Me-tai" buvo net ir inscenuoti.

Šitas vaidinimas buvo pastatytas Scenos Darbuotojų kolektyvo net 3 kartus Chicagoje ir pakartotas Cleve-lande. Tie, kurie jį matė, manau su-tiko, kad tai tikrai lig šiol nepajus-to išpūdžio spektaklis. Visi labai ta-lentingi artistai, atvaizdavo "Metų" pagrindinius veikėjus-būrus, kurie pa-

čiais Donelaičio žodžiais nutapė pa-vasarį, vasarą, rudenį, žiemą ir savo pačių džiaugsmus ir pergyvenimus po baudžiavos sunkia našta.

Kostiumai ir dekoracijos buvo la-bai skoningai sukurti ir padėjo žiū-rovui suprasti prieš du šimtus metų buvusio gyvenimo paveikslą. Ypatin-gai įdomūs buvo moterų rūbai. To-kiais atvejais mes esame įpratę ma-tyti moteris scenoje su šventadieni-niais tautiniais rūbais. O tuo tarpu va'dinime jos nešioja paprastus, bet skoningus ir buitiniai tikrus ano lai-kotarpio būrių drabužius. Labai efek-tingą išpūdį padarė pats Donelaitis (aktorius Dikinis), mūsų išivaizduo-tas, skaitant jo "Metus", o dabar ma-tomas taip akivaizdžiai scenoje.

Tie, kurie turėjo progos šitą vai-dinimą pamatyti ir išgirsti "patį" Donelaitį, Slunkių, Pričkų, Enskių ir kitus gyvai pasakojančius savo kasdieninį gyvenimą, tikrai gali su-prasti Donelaičio "Metų" vertę, nes joje glūdi gilus žmogaus supratimas.

O tie, kurie neturėjo progos, ir vis dar nesupranta, kodėl Donelaitis toks didelis, pasiimkite "Metus" ir vieną šių metų vakarą juos paskaitykite. Neleiskite šitiems metams prabėgti jums neperskaičius Donelaičio "Me-tų". O jeigu jau jie ir prasmuko (pri-klauso kada šitas rašinys bus iš-spausdintas), tai juos perskaityti nė-ra pervėlu nei vienais jūsų gyvenimo metais.

Elena Bradūnaitė

VOX POPULI

"Draugo" kultūrinis priedas spalio 14 d. rašo:

"ATEITIS, 1964 m. rugsėjo mėn., nr. 7. Tai pirmasis sąsiuvinis sureda-guotas naujo redaktoriaus Skirmunto Radvilos ir jam talkinančio naujo ko-lektyvo. Ar jaučiamas šis redakcijos pasikeitimas pačiame numerio sutvar-kyme ir jam atrinktoje medžiagoje? Manytume, kad taip. Gal kiek mažiau paklota iliustracijų, bet užtai jas at-sveria išradingai ir moderniai supla-nuotos straipsnių antraštės. Turinine prasme medžiaga pasukta gilesnės min-ties brandinimo kryptimi. Užmojis ne-peiktinas, tačiau savyje slepiąs ir tam tikrų pavojų, turint prieš akis šiandie-ninių mūsų moksleivių (o "Ateitis" pirmoje eilėje yra jų žurnalas) pajė-gumą svarstyti tokias ir tokioje for-moje pateiktas problemas. Iš kitos pusės tačiau "Ateitis" negali taipgi visai nusipiginti, kai viena iš didžiųjų jos prasmų ir yra padėti lietuviška-jam jaunimui nepasimesti kasdienybės paviršiuje."

Trumpai iš skaitytojų laiškų:

Gavau "Ateities" Nr. 8 — gyvai, dinamiškai numeris suredaguotas. Die-ve, padėk toliau taip.

J. Brazaitis

Prisiunčiu už 1965 m. mokestį ir auką. Dėkoju už gražų laikraštį.

Kun. J. Velutis

Peržiūrėjau dar sykį naują "Ateitį". Skaitau, kad vistik negerai, jog ve-lykinį numerį prieš Kalėdas išleidot. Kas matė — prisikėlimą šitokiu laiku liudyti?

Kęstutis Keblys

Didžiai Gerbiamas ponas Radvila:

Moksleivių Ateitininkų Sąjungos Centro Valdyba savo posėdyje rugsėjo 29 d. 1964 metų patvirtino sekančius asmenis ir suteikė jiems pasitikėjimą redaguoti "Ateities" žurnalą.

Vyriausias Redaktorius: Skirmuntas Radvila.

Redakcijos nariai: Aušrelė Skirmun-taitė, Rimvydas Šliažas, Elena Bradū-naitė, Milda Pakalniškytė, Antanas Raugas, Mirga Pakalniškytė ir Leo-nas Valaitis.

Prašome "Ateities" redagavimo dar-be vadovautis principu, kad "Ateitis" yra pirmiausia moksleivių ateitininkų ugdomoji priemonė, kuri turi su gyva dvasia pajauti jaunesniųjų mūsų or-ganizacijos narių pulsą. "Ateitis" sa-vo dvasia ir išraiška turi ugdyti mū-sų organizacijos narius į tvirtas atei-tininkiškas asmenybes.

KELIONĖ

Elena Bradūnaitė

Vidurnakčio tyloj,
Nakties gilioj tamsoj,
Keliauju aš viena.

Šalti lietaus lašai
byra,
krenta.
Nuvargę kojos trypia
šlapią
juodą
purvą.

Visa žemė apsigaubusi
Juoda, juoda skara.
Tik mano rūbas vis dar baltas
Ir šviečia lyg ta
Nematoma žvaigždė,
Paskendusi skaros juodam skliaute.

Ir gera man,
Dainuoja man širdis,
Nes viskas juoduoja aplink,
Tik aš viena balta.

Bet štai žiburėlis
Linksmi tviska
— šaukia mane.
Ir aš einu.

Šviesos spinduliai
Skleidžiasi kaip saulės,
Nušviesdami visą
manąjį pasaulį,
Paversdami šaltus
lietaus lašus
į kristalus,
Kurie, nuplovę
visą žemę,
Yra apkloti
baltais, baltais
pūkais.

Skaidri šviesa
akina mane,
Ir aš toliau
nebeinu.

Ir liūdna man,
Ir verkia man širdis.
Praėjusi naktis šalta
Palieka mane amžinai.

Nes šitoje
šventoj šviesoje
matau dabar,
kad ir aš — juoda.

Centro Valdyba mano, kad turės
sėkmingus ir gerus santykius su re-
dakcija ir iš anksto dėkoja už dėmesį
į virš minėtų minčių pabrėžimą.

Jūsų Kristuje,
Jonas Račkauskas, Jr. Pirmininkas

Gerbiamasis redaktoriau —

Turiu prisipažinti, kad jau eilę me-
tų kaip skaitau "Ateitį" — skaitau
iš pareigos jausmo, skaitau dairyda-
masi pažįstamų pavardžių, skaitau dėl
to, kad prenumerata sumokėta ir bū-
tų gaila jos neišnaudoti.

Tačiau, perskaičius spalio mėnesio
numerį pasijutau pirmą kartą įsijun-

gus į ten rastas mintis. Didžiausią
įspūdį padarė pirmieji du puslapiai su
trumpai ir aiškiai pristatytomis įžval-
gomis į įvykius, liečiančius kiekvieną
skaitytoją. Girtina, kad redakcija pri-
siėmė dar vieną žurnalistikos užduotį,
tai yra vertinti ir klausinėti įvykių
reikšmę. Skaitant, jutau redakcijos gy-
vumą, susidomėjimą aplinka ir buvau
patenkinta. Kelt klausimus niekada
nebuvo užsitikrinimas populiarumo
konkurso laimėjimui, bet visuomet tai
yra geras termometras drąsai.

Sėkmės ir toliau.

Daina Skirmuntaitė
Boston, Mass.

Mielas Vox,

Smagu matyti, kad "Ateitis" prisi-
ėmė veiklos skatinimo darbą. Kol kas
įdomiausia žurnalo dalis yra pirmi ke-
li puslapiai, kuriuose radau labai įdo-
miai parašytus komentarus apie mus
dominančius pasaulio įvykius ir orga-
nizacijos veiklą. Ypatingai malonu pa-
stebėti, kad atsirado, kas viešai ska-
tina mūsų Federacijos valdybą pasi-
dalinti planais su nariais.

Petras Kaufmanas

Red. Mums ypač malonu girdėti
Petro Kaufmano nuomonę, nes jis pe-
reitus du metus redagavo "Ateitį".

NUO RYTŲ IKI VAKARŲ

VOKIETIJA

Garbingi svečiai Vasario 16 gimnazijoje

Šių metų lapkričio 13 dieną Vasario 16 gimnazijos mokiniai turėjo progą pasitikti labai garbingus asmenis: kun. Benediktą Sugintą ir p. Valerijoną Šimkų iš Čikagos. Abu yra nepaprastai daug pasidarbavę Lietuvos labui ir todėl galima suprasti tą didelį džiaugsmą, kuris apėmė mokinių širdis, priimant svečius. Retai kas šitoj mokykloj taip maloniai buvo pasitiktas, kaip kun. B. Sugintas, kurio dėka Vasario 16-tos gimnazija galėjo išsilaikyti. Jis jau per eilę metų pėsčiom eina per visą Čikagą ir renka aukas įvairioms lietuviškoms mokykloms, tarp jų ir minėtajai įstaigai. Visi mokiniai įvertina jo labdarybės darbą, kurį jis su dideliu pasiaukojimu atlieka ir jam yra labai dėkingi. Prieš jo atvykimą daugelis pasiskaitė apie jį Liet. Enciklopedijoje ir, pažvelgę į jo gimimo datą, galvojo, kad jis jau yra labai senas žmogus, bet jį pamatę visi nustebė ir manė, kad enciklopedijoje yra pažymėti klaidingi gimimo metai. Tačiau gimnazijos direktorius kun. Br.

Liubinas, pasveikindamas atvykusius, gimnazijos salėje patvirtino, kad kun. Sugintas greitai bus 70 metų amžiaus, bet senatvė jo planuose ir darbuose neatžymėta.

Iš tikrųjų, mokiniai tai pastebėjo, kai svečias lankėsi bendrabutyje. Pamatęs stovinčią kėdę, jis nė kiek neabejojo, kad jis dar lengvai pajėgtų per ją peršokti. Taip pat gimnazijos parke pamatęs didžiulę eglę, jis pasiūlė geriausiam visų gimnazistų lipikui padaryti lenktynes.

Kun. Br. Liubinas savo sveikinimo kalboje taip pat pabrėžė, kad šitoji gimnazija dar neturėjo brangesnio svečio ir būtų labai sunku žodžiais aprašyti mokinių ir mokytojų džiaugsmą turėti kun. Sugintą savo tarpe. Visi jį priėmė kaip savo tėvą, kuris atvyko į savo namus.

Jo garbei buvo suruošta meninė programa, kurią atliko tautinių šokių būreliai ir įvairių klasių mergaitės. Buvo pašokta įvairių šokių pynė, Sadutė, Oželis ir Kepurnė, sesutės Aldona ir Loreta Subačiūtės (II kl.) padėklamavo Vinco Mykolaičio-Putino "Tėvų šalį", o Elzė Morozovaitė (VIII kl.) Maironio "Jūrą ir Kąstyti". Be

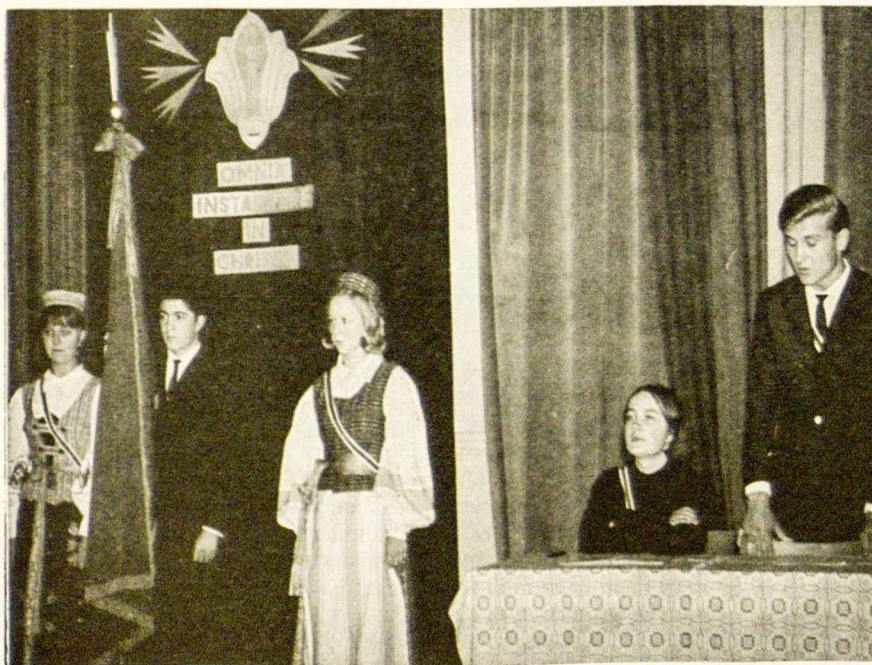
to buvo plastinė inscenizacija "Tykiai, tykiai Nemunėlis", grupinė deklamacija Putino "Valandėlė" ir mažesniųjų šokis "Sesytės vilioja".

Meninei programai pasibaigus tarė žodį svečiai. Kun. Sugintas aiškino, kad visa jam suteikta pagarba yra ne jam, bet Dievui skirta. Niekas nepamirš jo vieno sakinio, kuriuo jis pabrėžė, kad jeigu jam Dievas nebūtų davęs tokių ilgų kojų, tai jis šito darbo nebūtų galėjęs atlikti. Taip pat jis priminė, kad Amerikoje ir Kanadoje yra dar ir daugiau rėmėjų būrelių, ir todėl negalima tik jį vieną pagerbti, nes paskiau kiti įsižeis. Šitais žodžiais jis parodė savo kuklumą ir mokiniai už tai aukštai įvertina jo asmenybę ir jo atliktą darbą. Jis yra daugiausia pasidarbavęs lietuvių gimnazijos išlaikymui.

Toliau kun. Sugintas apeliavo į mokinius, šaukdamas būti pasiryžusiais, ištvermingais žmonėmis ir vienas kitą mylėti, nes be pasiryžimo, ištvermės, valios ir artimo meilės gyvenime niekas nepasiekama. Baigdamas jis padėkojo už malonų priėmimą ir prašė visų niekuomet nepamiršti maldos, nes taip, kaip deguonis gaivina plaučius, taip malda gaivina sielą. Jo kalba buvo lydima smarkiais plojimais, o iš mokinių tarpo buvo girdėti šauksmai: "Ačiū! Ačiū! Ačiū!"

Taip pat gilų įspūdį mokinių tarpe paliko p. V. Šimkus, kuris palydi kun. Sugintą kelionėje į Bombay, kur abu dalyvaus Eucharistiniame Kongrese. V. Šimkus savo laiku dirbo pagrindėje už Lietuvos laisvę. Jam nemažai teko kentėti už tėvynę. Lenkai ir bolševikai jį buvo pasodinę į kalėjimą už slaptą veiklą. Jis yra kilęs iš Vilniaus krašto ir dalyvauja Vilniaus krašto lietuvių sąjungos veikloje. Be to, jis, kaip ir kun. Sugintas, yra vienas iš Balso direktorių. Ateitininkų kuopos valdybos prašomas, jis sutiko sekmdienį, lapkr. 15, po kun. Suginto atlaikytų pamaldų, pasidalinti su mokiniais savo pergyvenimais.

Visus mokinius jaudino jo vargais turtinga praeitis ir visi nepaprastai susidomėję klausėsi jo žodžių. Mažo berniuko pirmasis karo žygis, garsioji Gedimino ir Pilsudskio byla, pasmerkimas mirti, išsigelbėjimas geriant tabaką, pasirodymas vaiduokliu pagrindžio slaptavietėj kapuose, visa bėgo,

Ateitininkiškojo įžodžio šventė Vasario 16 gimnazijoje. Prie vėliavos (iš kairės) Lina Bajerytė, Evaldas Maščinskas, Margareta Kiminaitė. Sėdi kuopos vicepirmininkė Vanda Endriukaitė, kalba sekretorius Arūnas Packevičius.

kaip geriausiam filme, per įkaitusias klausytojų vaizduotes. Bolševikų okupacijos metu p. Šimkus taip pat buvo suimtas ir žiauriai kankinamas. Papasakojęs savo pergyvenimus, jis prašė visus per visą gyvenimą neapleisti lietuviybės, nes gimę lietuviai, mes niekuomet nebūsime tikri kitos tautos sūnūs, o palikę savuosius mes būsim tik išgamos.

Abiejų svečių žodžių niekas nepamirš. Visi mokiniai buvo labai sužavėti svečiais ir labai dažnai juos prisimena. Visi jaučia pareigą jiems ir visiems kitiems pasiaukojusiai už lietuvių dirbantiems, išreikšti didžią pagarbą.

Andrius Šmitas

VOKIETIJA

Gruodžio 8 d. vysk. M. Valančiaus moksleivių ateitininkų kuopa suruošė metinę savo šventę. Šia proga dešimt kuopos narių davė ateitininkškąjį įžodį. Dr. Jonas Grinius, Vokietijos ateitininkų sendraugių pirmininkas ir literatūros dėstytojas mūsų gimnazijoje kalbėjo tema: "Žymieji ateitininkai savo idealų tarnyboje". Išskilmėse dalyvavo Lietuvių Sielovados Vokietijoje direktorius tėvas Alfonsas Bernatonis, gimnazijos direktorius kun. Br. Liubinas, mokytojai ir moksleivių evangelikų jaunimo ratelių atstovai. J.

NEW YORK

M.A.S. Marijos Pečkauskaitės kuopos susirinkimas įvyko 29 lapkričio Apreiškimo parapijos salėje. Susirin-

Gruodžio 8 d. ateitininko įžodį davusieji Vasario 16 Gimnazijos Vyskupo M. Valančiaus MAS kuopos nariai (iš kairės) Aldona Subačiūtė, Irena Šimkevičiūtė, Dalia Rainytė, Birutė Jurgaitytė, Loreta Subačiūtė, Ričardas Palavinskas, Algirdas Balnys, Petras Nevulis, Aleksandras Verneris, Stasys Andraškevičius.

kimą atidarė pirmininkas A. Balsys ir pakvietė dvasios vadą kun. Pakalniškį sukalbėti maldą. Praeito susirinkimo protokolą skaitė Marytė Sandanavičiūtė. Praeitų metų vyresniųjų moksleivių darbų apyskaitą skaitė Birutė Barauskaitė. Dvasios vadas pagyrė mūsų veiklą, tik sakė, kad buvome per kuklūs, mažai rašėme į spaudą ką veikėme.

Marytė Sandanavičiūtė darė pranešimą apie kasos stovį. Jaunučių veik-

lą nušvietė p. Navickienė. Buvo išrinkta nauja valdyba 1964-65 mokslo metams. Naujos valdybos sąstatas sekantis: pirmininkas Eugenijus Ažuolas (462 15 St. Brooklyn 15, N.Y.), vicepirmininkas Petras Vainius (65-16 Clinton Ave., Maspeth 78, N.Y.), sekretorė Vincė Juškaitė (628 Court St. Elizabeth, N.J.), išždininkas Vidutis Keraminas (85-84 87 St. Woodhaven, N.Y.).

Po susirinkimo nauja valdyba turėjo pirmą posėdį, kur vyresniųjų grupės globėja Irena Sandanavičiūtė perskaitė gautus iš Centro Valdybos aplinkraščius.

Birutė Barauskaitė

ROCHESTER, N.Y.

Lapkričio 15 d. Rochesterio ateitininkams švenčiant 15 metų savo veiklos sukaktį, šventėje meninę programą atliko Miško Brolių kuopos moksleiviai ateitininkai ir jaunučiai. Vakarienės metu, po organizacijų atstovų sveikinimų, buvo perskaitytas aktas, kuriame buvo atžymėta veikliausi moksleiviai ir jaunučiai.

Dr. Lelio 20 dolerių premiją geriausiajam metų moksleiviui ateitininkui laimėjo pusiau Vytautas Vasiliauskas ir Jūratė Krokytė. Į vyresnius moksleivius pakelti: Vytautas Vasiliauskas, Ramunė Krokytė ir Pranas Puidokas.

Sekė meninė dalis. Pradžioje po eilėraščių padeklamavo Jonas Mačiulis, Juozas ir Paulius Laukaičiai. Po jų visi išpildė montažą "Tėvų šalis". Kabant didžiuliam Lietuvos žemėlapiui scenoje, kuriame gražiai vingiavo Nemunas, vaizduotėje pakeliavome

Veikli Miško Brolių Rochesterio moksleivių ir jaunučių ateitininkų kuopa. Sendraugių 15 metų veiklos šventėje pastatė montažą "Tėvų šalis". Sėdi iš kairės į dešinę: Paulius Laukaitis, Petras Matiukas, Danutė Krokytė, Danutė Staškevičiūtė, Kristutė Puidokaitė, Alina Prasauskaitė, Irena Ančiukaitytė, Daiva Matiukaitė, Jonas Mačiulis, Juozas Laukaitis. Antroji eilė stovi: Nijolė Mačiulytė, Ramunė Krokytė, Rita Mačiulytė, Vytautas Vasiliauskas, Pranas Puidokas jr., Jūratė Krokytė, Irena Kilčiauskaitė, Regina Šipailaitė.

Rochesterio MAS kuopos valdyba su kuopos vėliava. Iš kairės į dešinę: Rita Mačiulytė, vicepirmininkė, Ramunė Krokytė, korespondentė, Vytautas Vasiliauskas, pirmininkas, Pranas Puidokas jr., išdininkas, Jūratė Krokytė, sekretorė.

su dainomis ir poezija nuo Nesvyžiaus iki Kuršių Marių. Vaizduotėje sustojome Gardine, Druskininkuose, Alytuje, Merkinėje, Kaune ir kitur vis padainuodami, deklamuodami. Prozą ir poeziją skaitė Ramunė ir Jūratė Krokytės ir Vytautas Vasiliauskas, dainavome visi. Dainavome "Plaukia Nemunėlis", "Kur gintarais nusėtas marių krantas", "Ten kur žaidžia Nemunėlis", "Kaip verkiančio smuiko". Montażą paruošė kuopos globėjas Bronius Krokys. Žemėlapij piešė Vytautas Vasiliauskas.

Pabaigai Danutė Staškevičiūtė, Danutė Krokytė, Irena Ančiukaitytė, Nijolė Mačiulytė, Alina Prasauskaitė, Kristina Puidokaitė, Regina Šipailaitė, Daiva Matiukaitė gražiai pašoko Kepurinė. O Vytautas Vasiliauskas, Rita Mačiulytė, Ramunė Krokytė, Irena Kilčiauskaitė, Jūratė Krokytė pašoko Lenciūgėlį. Programa visiems labai patiko. Po vakarienės dar šokome "Suktinį", "Polką su ragučiais" ir "Noriu miego".

*

Lapkričio 1-3 dienomis Rochesteryje lankėsi moksleivių ateitininkų sąjungos dvasios vadas kunigas Gediminas Kijauskas. Ta proga moksleiviai ir jaunučiai su tėvais turėjo susirinkimą. Kun. Kijauskas gražiais pavyzdžiais papasakojo, kad tik didelėmis pastangomis galima pasiekti ką nors gražaus, kilnaus. Tėvams jis pasakė, kad ateitininkų organizacija yra labai gera ir tinkama lietuviškam jaunimui. Buvo malonu matyti kunigą Kijauską vėl po vasaros stovyklavimo.

*

Ruošiant dailininko A. Rūkštelės parodą Rochesteryje, į parodos atidarymą mūsų globėjui pagelbėjome išrašy-

ti pakvietimus į parodos atidarymą Rochesterio lietuviams.

Dalyvė

CLEVELAND

SAS Clevelando draugovė

Lapkričio 15 d. įvyko draugovės susirinkimas Ciurlonio ansamblio namuose. Naujoji valdyba, kurią sudaro Giedrė Degutytė, Regina Laniauskaitė, Ina Skardytė ir Kristina Stanikaitytė, pateikė metinį veikimo planą.

Kviesti paskaitininkus iš medicinos, muzikos, literatūros ir kitų mokslo sričių, kurių diskusijų bei pašnekesių mintys rištųsi su bendra šių metų SAS tema.

Artimesnius ryšius palaikyti su jaunesniais ateitininkais ir kartu suruošti metinę šventę, kurioje būtų pašventinta nauja studentų ateitininkų vėliava.

Bendrai lankytis kultūriniuos parenimuose.

Suruošti visiems Clevelando studentams kalėdinį balių.

Susirinkime dalyvavo dvasios vadas kun. Jonas Grigonis.

D.T.

CHICAGO

Dielininkaičio kuopa planuoja

Marquette Parko Pr. Dielininkaičio MA kuopos 1964-65 mokslo metų veiklos planas yra sekantis:

Kuopos metinė šventė 1965 metų gegužės 2 d.

Kuopos susirinkimai jaunėm mergaitėm ir jauniems berniukams kovo 7 ir balandžio 18 d.

Jaunių berniukų susirinkimai 1964 m. gruodžio 13 d., 1965 m. sausio 10 ir 31 d. ir balandžio 4 d. Visi susi-

rinkimai sekmadieniais pradedami po 8 val. mišių parapijos mažoje salėje.

Kuopos išskyta pramatoma 1965 m. birželio 12 d.

Mergaičių ir jaunučių susirinkimai vyksta kas trečia savaitė.

Kuopos valdybą sudaro: Liucijus Alenskas — pirmininkas, Algirdas Jurgutis — sekretorius, Belinda Baumilaitė — išdininkė, Vytautas Merkys — berniukų seniūnas, Marija Butvilaitė — mergaičių seniūnė.

Studentai diskutuoja

Chicagos draugovė įvedė naują programą šiais metais — dabar turime du susirinkimus mėnesio laikotarpyje. Vienas iš šių pobūvių yra paaukotas bendroms diskusijoms kokia nors tema apie dabartines problemas mūsų pasaulyje. Lapkričio 22 diskusijos vyko Andriaus Vitkausko rūsyje. Nors ir labai smarkiai pustė tą vakarą, daug narių susibūrė karštai padiskutuoti rasinius klausimus. Pasirodė, kad nors ir aktyviai nariai dalyvavo, išvados jokios per tą vieną vakarą nepriėjom. Jeigu iki šiol vyriausybė neatrado atsakymo rasinei problemai, tai per vieno vakaro pobuvį mums tikrai neįmanoma.

Prieš iškeliaujant namo per vėją ir sniegą, dar pasivažišom kavute ir skanumynais. Šį kartą susirinkime turėjom labai malonų svečių, kuris kiekvieną dalyvį aplankė asmeniškai ir norėjo praversti savo nuomonę, tik gaila kad nei vienas jo kalbos tinkamai nesuprato ir negalėjo jo nuomonės paremti, tiktai draugiškai nusišysot ir jo galvutę paglostyt — tai buvo rūsiu ponas šeimininkas, šuniukas "Meškiukas".

Laima Bačinskaitė

Korp! Giedra

Kultūrininkų ir visuomenininkų giedrininkų susirinkimas įvyko gruodžio 6 d. 7 val. v. pas D. Kuprionytę ir M. Skirgudaitę Chicagoje. Susirinkimą atidarė pirmininkė Vita Čerškutė.

Programoje sekė V. Kleizos paskaita "Viešojo valstybinė pašalpa vaikams (ADC)". Paskaitininkas apibūdino šios pašalpos istoriją, naudingumą ir reikalingumą. Išsamiai su pavyzdžiais išnagrinėjo šių tipišių šeimų, gaunančių pašalpas, finansinį stovį, gyvenimo sąlygas, tėvų ir vaikų intelektualinį lygį. Ragino lietuvius įdomautis panašiom problemom ir stengtis įnešti naujų minčių, kurios būtų naudingos šiam kraštui.

Po paskaitos sekė trumpos diskusijos ir einamieji reikalai.

Sausio 10 d. įvyks Giedros korporacijos šventė, kurios metu kandidatus bus suteiktos spalvos.

Giedrininkų ruošiamas koncertas

įvyks vasario 7 d. 3 val. po pietų Jaunimo centre. Pakviesta solistė Irena Stankūnaitė, pianistė Aldona Kėpalaitė ir aktorė Alė Kėželenė.

Metinė tema Chicagos draugovė

Susirinkimas įvyko lapkričio 8 d. Jaunimo centro didžiojoje salėje. Turėjome svečių, atvykusių iš New Yorko — Antaną Vainių, Jr., Studentų Ateitininkų Sąjungos pirmininką, ir Gediminą Naujokaitį, sąjungos valdybos sekretorių. Po dainų, maldos ir protokolo skaitymo susipažinom su metine tema — Krikščionio laisvė.

Tėvas Trimakas supažindino mus su knygomis, liečiančiomis šią temą.

Laisvė neša su savim atsakomybę. Laisvė kyla iš žmogaus prigimties; ją apriboja šeima, tauta, tikyba, ir net žmogaus įsitikinimas. Konformizmas rodo trūkumą laisvės, perdėtas individualizmas, nepaisant kitų teisių, gali išniekinti kitų laisvę.

Toliau sekė pasiruošimas Naujiems Metams, informacija apie kultūrinę veiklą. Buvo pranešta, kad per adventą mišios mus lietuviškai tėvų jėzuitų koplyčioj. Meninė dalyje Veronika Tijūnėlytė ir Laima Bačinskaitė padainavo kelias daineles.

Sąjungos pirm. Antanas Vainius pranešė apie LSS suvažiavimą Detroite, žiemos kursus Dainavoje ir Pax Romana suvažiavimą New Yorke. Pareiškė pasitenkinimą mūsų veikla ir ragino kitus traukti pas save. Taip pat priminė, kad ateitininkai yra pilnas gyvenimo būdas, o ne "extracurricular activity".

Šiam susirinkimui pirmininkavo Vacys Šaulys, sekretoriavo Gražina Bičiūnaitė.

Rima Repšytė

CICERO

Adventinis susikaupimas

Cicero Vysk. Motiejaus Valančiaus kuopos moksleiviai ateitininkai jau ketvirtį metų ruošia adventinio susikaupimo vakarą jaunimui. Tam parenkama Mergelės Marijos šventė.

Gruodžio 5 d., šeštadienio vakare moksleiviai ir jų tėvai rinkosi į parapijos salę prie gėlėmis papuoštos Marijos statulos. Tėv. K. Trimakas, SJ, kalbėjo jauniesiems apie draugiškumo prasmę, vyresniesiems apie visuotiniam Bažnyčios susirinkime svarstytus klausimus ir jų svarbą pasauliečio kataliko gyvenime.

Gruodžio 6 d. sekmadienio ryte dalyvavome 11 val. šv. mišiose ir priėmėme Šv. Komuniją.

Bendri pusryčiai-agapė sutraukė tikrai gražų būrį jaunučių, moksleivių ir vyresniųjų. Prie gėlėmis papuoštų ir skaniais sumuštiniais bei pyragais apkrautų stalų sėdo visi ir pasimeldę valgė neragunami.

Pusryčių metu į susirinkusius trumpu žodžiu prabilo šių metų kuopos pirmininkas moksleivis A. Ingaunis ir kuopos dvasios vadas kun. P. Patlaba. Dr. P. Kisielius, ilgametis kuopos globėjas, pasidžiaugė, kad vysk. Valančiaus ateitininkų kuopos veiklon įsitraukė nauji būrelių globėjai: L. Radvilienė, R. Šarauskienė ir stud. Aldona Zailskaitė. Tikrai džiugu, kad Aldona, neseniai buvusi aktyvi kuopos narė, dabar pradėjusi studijas, grįžo į kuopą kaip vyresniųjų mergaičių būrelio globėja. Berniukų globėjais pasiliko Pr. Činkus, A. Tauginas ir A. Venclovas.

Meninę programą išpildė jaunutės ir moksleivės ateitininkės. V. Stakytė, R. Šulaitytė, D. Haehnel, V. ir D.

Laurušonytės, N. Naujalytė, D. Čanaitė, D. Šabrinskaitė padeklamavo poetės Vaičiūnienės Žolinę. L. Radvilaitė ir K. Griniūtė paskambino keturiomis rankomis. L. Galvydytė, R. Alšauskaitė, A. Arštikytė padeklamavo po eilėraščių, pianinu pritariant K. Griniūtei. Prie šios grupės prisijungus J. Kisieliūtei ir J. Sakalauskaitei, visos padainavo Tėviškėlę. Šią dainą, eilėraščių ir muzikos pynę, skirtą Mergelės Marijos garbei, pravedė J. Kisieliūtė ir A. Arštikytė.

Už šios agapės pusryčių paruošimą ir salės papuošimą reikia padėkoti energingam kuopos tėvų komitetui, kurį sudaro V. Kuprys — pirmininkas, Radvilienė, Bačinskienė, Palionienė, Tamošiūnienė, Alšauskas ir Paulėnas — komiteto nariai.

Ateitininkė

Ateitininkų Federacijos Vyriausios Rinkimų Komisijos Pranešimas

Jau yra sudaryta Vokietijos krašto rinkimų komisija iš šių asmenų: mokytojas Juozas Laukaitis, 8 Munchen 54, Onyxplatz 3; Sendraugių S-gos v-bos sekretorė Sofija Pauliukevičienė, 8 Munchen 54, Rubinstr. 22; stud. Julija Vyšniauskaitė, 8 Munchen 54, Opalstr. 2. Rinkimų Komisijos Vokietijoje adresas: J. Laukaitis, 8 Munchen 54, Onyxplatz 3, Germany.

Vyriausioji Rinkimų Komisija dar kartą primena visiems ateitininkams registruotis Federacijos Tarybos rinkimams. Visos skyrių valdybos prašomos kuo skubiau prisiųsti savo narių sąrašus krašto rinkimų komisijai. Amerikoje rinkimų komisijos adresas yra: Ateitininkų Federacijos Vyriausia Rinkimų Komisija, 9382 Hoff St., Philadelphia, Pa. 19115.

Cicero ateitininkės, išpildžiusios meninę programą.

nerami dvasia

Sendraugiai ateitininkai žiūri į savo organizacijos gyvenimą su rūpesčiu. Jaučiame, kad turėtume skirtis nuo kitų organizacijų, tačiau nesame tikri, kur yra mūsų tikroji vieta visuomenėje. Juntame tuštumą — periodiškai ieškome veiklą įprasminančio darbo sendraugiams.

Kam mes esam?

Ateitininkai įkurti lietuvius budinti. Nuo pat įsikūrimo esame labai ambicinga organizacija — matome, kuo žmogus gali būti, ir norime, kad mūsų nariai šios žmogiškos pilnumo siektų. Suprantame, kad tai tolimas kelias, bet mus vilioja ir pati kelionė.

Kaip organizacija turime kiek gilesnę paskirtį negu lietuviybės išlaikymą. Siekiame pirmoj vietoj ne ką nors išlaikyti, bet **augti**. Ateitininkas yra žmogus, kuris nesusistoja augti, bręsti. Mūsų tikslas — būti gyvais žmonėmis ir nešti gyvąją mintį į mūsų bendruomenę.

Ką tas reikėtų mūsų veiklai?

Sakome, kad turime nešti gyvąją mintį. Ne tą tačiau matom pažūrėję į skyrių veiklos pranešimus. Čia du tryš uždari susirinkimai per metus, minėjimas, metinis balius — ir viskas.

Ar mes nenorim būti tuo, apie ką mes kalbam? Ar neturim ko pasakyti? Žmogaus pilnatvė mums bus tik žodis, jei mes nesistengsim kiekvienais mūsų gyvenimo metais suprasti, ką ji mums **dabar** reiškia. Savo įžvalga turime dalintis su savo visuomene, nes vieni augti negalim — arba mes visi atsibusim, arba visi kartu apsamanosim.

Turime dalintis. Negalime užsidauryti savo mažam tvankiam kambary, nes uždusim. Mes turime lietuviškąją bendruomenę padaryti jautrią dalykams, kurie ir tik žmogiški, ne vien lietuviški.

Žiūrėkime, ką turime duoti, o tik tada tikrinkime kainą — dabar pradedam iš kito galo: gavę pasiūlymą, žvelgiame, ar jis brangiai kainuos, o tik tada galvojame, ar darbas mūsų pastangų vertas. Kiekvienas darbas turi savo kainą, tačiau tai nereikia, kad sunkus darbas yra savaime

prasmingas, ar kad lengvas yra bevertis. Pavyzdžiui, į liturginio gyvenimo atnaujinimą gali žiūrėti kaip žaidimą — čia viskas taip nesunku padaryti — o šiais mėnesiais čia yra mūsų svarbiausias darbas.

Turiny

Daug rūpinamės veiklos turiniu, tačiau labai lengva tik apie jo reikalingumą kalbėti, o prie paties turinio neprieiti. Mes visi puikiai žinome veiklos metodiką, bet mums trūksta minčių.

Noriu siūlyti kelias temas paskaitoms visuomenei ar savitarpio diskusijoms. Siūlau ne su ta mintimi, kad paskaita būtų atsakomybės atsisakymas ar pakaitalas veiksmui. "Suprasti" yra pirmas žingsnis į "veikti" — pagalvojus apie badą pasaulyje, CARE siuntinių dovana Kalėdoms bus kur kas prasmingesnė.

Šios temos būtų vertos dėmesio: badas pasaulyje (ką mes galim padaryti persiunčiant maistą badaujančioms Indijoje?), civilinės teisės (suprasim, kad negras nėra mano priešas), liturgija (skirsim asmeninę maldą nuo viešosios bendruomenės maldos). Mums reikia išsiaiškinti, ar žmogus pasmerktas apatijai; ar yra galima subrendusio žmogaus religija; kokią vietą turi popiežius Bažnyčioje; ko iš mūsų laukia atsinaujinančioji Bažnyčia.

Mums reikalingas atvirumas. Ne tik kad manau, jog nėra prasmės uždariems susirinkimams, bet taip pat galvoju, kad būtų sveika gauti ir kalbėtojų iš už mūsų bendruomenės ribų. Apie civilines teises gerai pakalbės negras, apie Bažnyčios Suvažiavimo užkulisius geriausiai pakalbėtų amerikietis jėzuitas, ekspertu Suvažiavime dalyvavęs.

Ar nebūtų prasmingiau susirinkime vietoj nario mokesčio diskutuoti naują knygą? Kiek skyrių nagrinėjo "Niekšybės Paslaptį" ir "Žmogų be Dievo"? Nėra tikslo ribotis vien lietuviškom knygom — kodėl staiga gėda svetima kalba knygas skaityt?

Pažiūra į organizaciją

Su veiklos turiniu turi keistis ir mūsų pažiūra į savo sąjungą. Į orga-

nizaciją turime žiūrėti kaip į progą, ne kaip į rėmus. Yra darbų, kuriuos reikia padaryti: nėra ateitininkiškų ir neateitininkiškų darbų.

Darbas organizacijoje turi būti mūsų laisvės išraiška, todėl jokia būdu nesuveskime organizacinio darbo vien tik į valdybų pareigas. Mums reikia žmonių, kurie būtų galvas praradę dėl liturginio atsinaujinimo, kurie trokštų rasinio teisingumo, ir kurie mums neleistų to pamiršti. Nesibijokim jiems leisti kalbėti visų mūsų vardu — jie dirba už mus visus. Būtų idealu, jei sendraugių sąjunga tapūtų ir darbo organizacija, kad kiekvienas narys turėtų projektą, kurio išpildymui įtrauktų visus sendraugius.

Tokią dieną statutai būtų pamiršti, bet ne iš nuobodulio. Organizacija jau nebe ribotų, o plėstų, duotų atskambį.

A. Liulevičius

Pietų Amerikos Lietuvių Kongresas

Pagal 1963 m. įvykusio Antrojo Pietų Amerikos Lietuvių Kongreso nutarimą, Trečiasis Pietų Amerikos Lietuvių Kongresas turi įvykti Brazilijoje 1965 m.

Šį nutarimą vykdant, turime garbės pranešti Tamstai, kad Trečiasis Pietų Amerikos Lietuvių Kongresas įvyks 1965 m. vasario mėn. 18-22 d.d. Sao Paulo mieste, Brazilijoje.

Sao Paulo lietuvių visuomenė parodo didelį susidomėjimą šiuo Kongresu ir jam intensyviai ruošiasi. Tačiau šis P. Amerikos lietuvių sąskrydis priklauso ne vien Sao Paulo lietuviams, bet visiems išeivijoje gyvenantiems tautiečiams, todėl kviečiame visus geros valios brolius ir seses, prisidėti savo išgalėmis prie III-jo P. A. Lietuvių sąskrydžio pasisiekimo, talkinant parengimo darbuose įvairia paroma.

Trečiojo Pietų Amerikos Lietuvių Kongreso Rengimo Komitetą sudaro viešojo susirinkimo išrinktieji visuomenės atstovai: Pirmininkas — Prel. Pijus Ragažinskas; vicepirmininkai — p. Aleksandras Boguslauskas ir p. Jonas Antanaitis; sekretoriai — kun. Jonas Giedrys, S.J. ir rašytoja Halina Mošinskienė; išdininkai — p. Albina Ambrozevičienė, p. Mečys Paleckis ir p. Vladas Steponaitis.

Norint gauti platesnių informacijų apie Kongreso rengimo darbus, prašome kreiptis raštu į P.A.L. Kongreso Rengimo Sekretoriatą, Caixa postal 4118, Sao Paulo — (Brasil).

Kviečiame visus laisvę mylinčius brolius į sąskrydį S. Paulo mieste, kur

bendromis jėgomis galėsime pagvildinti lietuvybei rūpimus klausimus išeivijoje ir tuo pačiu sustiprinti tarpusavio sąitus bendroje kovoje už Lietuvos laisvę.

Tikėdamiesi sulaukti Tamstos dėmesio, paramos ir dalyvavimo P.A.L. Kongreso parengime, iš anksto tariame lietuvišką ačiū.

Su pagarba

Trečiojo P.A.L. Kongreso Rengimo
Komitetas

Mon. P. Ragažinskas
Pirmininkas

H. Mošinskienė
Sekretorė

alio,

SAS Dvasios Vado žodis metinės temos, skaitybos, rekolekcijų, konkrečių darbų ir liturginio atsinaujinimo reikalu

Metinė tema: Ateitininkų tarpe šiuo metu pinasi dvi idėjos: atsinaujinančios Bažnyčios vėjai ir krikščioniškosios laisvės tema. Nors 1963-1964 mokslo metai pasibaigė, tačiau ne jų metinė tema: ji galioja ne vieneriems metams, bet visai dabarčiai ir ateinantiesiems amžiams — dėl savo ypatingos svarbos. Kaip tokia ją turim toliau svarstyti: Ar žinom, ką Bažnyčios atsinaujinimas atneš? Ar galim nujausti? Kuo galim prisidėti?

Tai klausimas, kurį šiais metais turim ne tik teoretiškai atsakyti, bet ir konkrečiai vykdyti. Juk šiemetinė tema paskutinių metų papildo: anoj daugiau stebėjom Visuotinį Susirinkimą; šioj savo laisve apsisprendžiam ir užsiangažuojam atsinaujinti su atsinaujinančia Bažnyčia.

Mūsų diskusijos šiemet gali ir turi paliesti teorinę metinės temos pusę, kad neapsigaudinėtume "laisvės" mirażais. Tačiau dar labiau turime svarstyti laisvę praktiškai, t.y. ką galima su savo laisve daryti, kur esame atsakingi, kuo turime užsiangažuoti.

Mūsų laisvę užangažuojama, kai užsidedame pasišvesti kilniam darbui; dar labiau — asmeniui. Kristus — mūsų Idealas. Tik išstatę save Jo įtakai, galime užsidedti. Tam reikia palankių progų-sąlygų: asmeniškų ir bendrų.

Gaivinas skaitymas: Viena sėkmingiausių tokių progų yra asmenišką kasdieninį apmąstytą skaitymą, susitelkiant bent 15-20 minučių prie dvasiųjų gaivinančios, krikščioniškai optimistiškos knygos ar straipsnio: Teilhard de Chardin uždega savo optimistišką viltį (žr. jo *The Divine Milieu*), Gabriel Marcel — savo skaidrių egzistencinių gyvenimo suvokimų (žr. jo *"Homo Viator"* ar *"Creative Fidelity"*) Šiems laikams ypač aktualiai dr. J. Girniaus *"Žmogus be Dievo"*. Galima paimti ir lengvesnį, populiariesnį autorių, pvz. Fulton Sheen ir kitus. Šie vyrai galutinai savo išvalgas ir viltį sėmė iš visa Atgaivintojo... Kad netaptume dvėseliena, Juo atsigauviname: skaitoma mintis duoda pradžią — kibirkštį.

Rekolekcijos: Kita sėkminga proga, bendrai visiems draugovės nariams, yra rekolekcijos — geriausia, ruošiamos specialiai ateitininkams. Kiekviena draugovė turi stengtis suruošti tokias susikaupimo dienas savo nariams. Draugovių valdyboms tenka užduotis jas organizuoti. Dėl rekolekcijų vadovo prašau kreiptis pas savo draugovės dvasios vadą, pas mane arba pas Tėv. Gediminą Kijauską, kuris šiuo metu daug keliauja ir gali, iš anksto susitarus, jas jums praveisti.

Konkrečios meilės darbai: Vien užsidedti nepakanka; reikia užsidedimą paversti konkrečiu darbu. Esame reikalingi ir laukiami senelių prieglaudose, našlaičių namuose, ligoninėse. Ne sienoms esam reikalingi, bet ten esantiems. Nueikim ten tik vieną kartą — pradžiai. Pamatysime, kad ten pergyvenimai mus naujai uždegs ir kitą kartą ateiti.

Nors ateitininkai nėra grynai labdaros organizacija, bet ji nėra nei organizacija be konkrečios meilės. Todėl sveikintini Clevelando, Toronto, Čikagos draugovių užsimojimais. Reikia manyti, kad ir kitos draugovės į savo programą tokius darbus įjungs.

Liturginis atsinaujinimas: Esame labai reikalingi liturginės reformos įgyvendinimui. Ypač ten, kur galime aktyviai dalyvauti Mišiose lietuviškai... Ir gal dar labiau — tose vietose, kur Mišios lietuviškai galėtų būti įvestos ir pravestos mūsų prisidėjimu — giedojimu, skaitymu, kvietimu kitus dalyvauti ir t.t.

Šventraščio vakarai: Dar noriu atkreipti visų dėmesį į šventraščio va-

karus. "Literatūros ir meno vakarai... artimi šventraščio vakaro formai... Kame glūdi šventraščio vakarų patrauklumas, ypatingai jaunuomenei?" (Jie) "yra priemonė įsigilinti į tyrą krikščionybę, kurios šių laikų mąstą žmonės (įskaitant naująją kartą) ieško. Labai vykusiai suderindami atsinaujinančios krikščionybės ūpą, dvasią ir kryptį, jie papildė tai, ko ilgą laiką trūko ir trūksta Vakarų liturgijoje — gimosios kalbos, aktualaus artumo, savaimingo lankstumo, progos reikšmingiau dalyvauti, nedirbtino jaukumo... Įvairūs jaunimo sąjūdžiai ir organizacijos šventraščio vakarus laiko tikra programos dalimi, įpindami paskaitų bei diskusijų..." (paimta iš netrukus "Laiškuose Lietuviams" pasirodysiančio Ant. Saulaitio, S.J., straipsnio). Šventraščio vakarus rekomenduojame praveisti draugovėse (dėl programos prašau kreiptis pas mane arba pas Ant. Saulaitį, S.J., Weston College, Weston, Mass. 02195. U.S.A.)

Suglaudamas savo aplinkraščio mintis, studentams ateitininkams siūlau:

1. asmeniškai ir susirinkimuose toliau stebėti Visuotinį Bažnyčios Suvažiavimą ir svarstyti jo nutarimus;
2. kasdien pašvesti bent 15-20 minučių laiko gilesniam krikščioniškai optimistiškam ir uždegančiam skaitymui;
3. draugovėse praveisti ateitininkiškas rekolekcijas (dėl jų kreiptis pas vietos dvasios vadą, pas mane arba pas Tėv. G. Kijauską, S.J.);
4. aplankyti senelių ir našlaičių namus, ligonius, suruošti jiems pasilinksminimų programą, nunešti dovanų ir t.t.
5. dalyvauti (kur įmanoma) Mišiose lietuviškai, aktyviai įsijungiant į jas giedojimu, bendra malda ir kvietimu kitus dalyvauti;
6. ruošti šventraščio vakarus (dėl programos galima kreiptis pas mane arba Ant. Saulaitį, S.J. (jo adresas — viršų)).

Garbė Kristui!

Kęstutis Trimakas, S.J.
SAS Dvasios Vadas

studentai!

ADMINISTRACIJOS PRANEŠIMAI

I. Garbės Prenumeratoriai

Prelatas I. Albavičius (Cicero)
 Prelatas F. Bartkus (Dallas, Tex.)
 L. Bajorūnas (Detroit),
 Dr. P. Bagdas (Douglaston, N.Y.),
 Prof. J. Brazaitis (Brooklyn),
 kun. Vikt. Dabušis (Paterson, N.J.)
 kun. B.F. Gauronskis (New Britain, Conn.),
 Antanas Gilvydis (Cleveland)
 Alfonsas Karklius (Cleveland),
 Dr. P. Kisieliū (Cicero),
 kun. Pr. Kuras (Chenao, Ill.),
 Prelatas Pr. Juras (Lawrence, Mass.),
 kun. A. Kardas (N.Y.),
 F. Kudirka (Los Angeles),
 Sig. Leimonas (Washington, D.C.),
 Prelatas Mendelis (Baltimore),
 kun. Titas Narbutas (Dayton, Ohio),
 Tėvai Pranciškonai (St. Catharines, Ont.),
 kun. Norbertas Pakalnis (Brooklyn),
 kun. J. Pakalniškis (Brooklyn),
 kun. Dr. J. Prunskis (Chicago, Ill.),
 kun. Alg. Olšauskas (Venice, Calif.),
 kun. A. Račkauskas (Brooklyn),
 Dr. A. Razma (Wilmington, Ill.)
 kun. A. Rubšys (N.Y.),
 kun. J. Ruokis (N.Y.),
 J. ir P. Staniškiai (Cleveland),
 kun. Dr. P. Širvaitis (Newtown, Pa.),
 kun. J. Tautkus (Omaha),
 Kan. M. Vaikus (Peace Dale),
 kun. M. B. Vembrė (Brockton),
 Dr. O. Vaitas (Dearborn, Mich.),
 Dr. J.K. Valiūnas (N.Y.)
 Dr. P. Žemaitis (Plymouth, Mich.).

II. Aukojo "Ateičiai" paremti:

kun. Norb. Pakalnis (Brooklyn), — \$10.00;
 Prel. Bartkus (Dallas) — \$2.00;

kun. V. Dabušis (Paterson) — \$2.00;
 kun. J. Velutis (Chicago) — \$2.00;
 J.J. Dėdinas (Chicago) \$1.00.

III. Apmokėjo "Ateities" prenumeratą užsienio moksleivijai:

kun. J. Patašius (Great Falls, Mont.) — \$9.00;
 Prel. Mendelis (Baltimore) — \$6.00;
 Prel. M. Kemežis (Elizabeth, N.J.) — \$6.00;
 Prel. F. Bartkus (Dallas) — \$3.00;
 kun. Vikt. Dabušis (Paterson) — \$3.00;
 Dr. V. Dambrava (Springfield, Va.) — \$3.00;
 J.J. Dėdinas (Chicago) — \$3.00;
 Antanas Gilvydis (Cleveland) — \$3.00;
 St. Juozapavičius (Toronto) — \$3.00;
 kun. J. Krivickas (N.Y.) — \$3.00;
 Sig. Leimonas (Washington, D.C.) — \$3.00;
 Dana Maciūnaitė (Chicago) — \$3.00;
 Tėvai Pranciškonai (St. Catharines) — \$3.00;
 Tėvai Pranciškonai (Toronto) — \$3.00;
 S. ir F. Palubinskai (Pocatello) — \$3.00;
 kun. N. Pakalnis (Brooklyn) — \$3.00;
 kun. J. Pakalniškis (Brooklyn) — \$3.00;
 Ant. Pažemeckas (N.Y.) — \$3.00;
 kun. Dr. J. Prunskis (Chicago) — \$3.00;
 kun. Jonas Ruokis (N.Y.) — \$3.00.
 Algim. Tamašauskas (Waukegan, Ill.) — \$3.00.

Garbės prenumeratoriams, aukojusiems "Ateities" paramai ir apmokėjusiems prenumeratą užsienio moksleivijai nuoširdžiai dėkoja

"Ateities" Administracija

90.725,45